

12 RÖPIRAT.

Budapest,

1880. november 15.

I. évfolyam

II. füzetet.

Válaszul a zsidó reakciónak.

Ha valakinek még kézzelfogható bizonyítékra lenne szüksége arra nézve, hogy az antisemitismus ügye hazánkban minő nagy haladásokat tett: az előtt első sorban utalhatnánk azon jelentőségteljes tényre, hogy a semitismus ügyének hivatalos védelme a legutóbbi időben a magyar lapokból sőt még a német-zsidó lapokból is, jobban mint nem, kiszorult. Ha némely lap egy-egy, legtöbbször párttekinetektől szélnek eresztett obligát közleményt hoz is oly esetekben, a midőn a zsidókérdéssel kénytelen foglalkozni: bizony nagyon meglátszik a vontatva írt czikken az erőltettség; írnak még „pour sauver l'honneur du drapeau, a mi a jelen esetben annyit tesz, hogy: írnak azért, nehogy „Judenfresser”-ek hírébe keveredjenek, a mi tudvalevőleg nálunk elég nagy baj szokott vala lenni; de ma máimeglehető tekintettel vannak az azelőtt teljesen ignorált nem-zsidó közönségre, in specie pedig nem-zsidó előfizetőikre is.

Az időszaki sajtó illetően magatartás-változtatásának tulajdonítható egyebek közt az is, hogy a semitismus ügyének a nagy közönség előtt való hivatalos és rendszeres védelme – ki gondolta volna ezt még csak ezelőtt kevés idővel is! – rövid lélekzetű röpiratok szűk keretébe szorult, úgy, hogy most öblös ágyuk dörgése helyett, a semitismus védelmére csak silány petárdák puffogása hallatszik.

Mint múlt számunkban jeleztük, háromrendbeli ilyen „petárda” készült ellenünk felrobbanni. Az elsőnek: a győrinek azonban, úgy látszik, puskapora a jelen őszi időben megnedvesedett s igy nem sült el, a mennyiben e vállalat – legalább tudunkra – meg sem indult. A második: a kaposvári, úgy látszik, csütörtököt mondott, mert e vállalat, Makkabaeusai jeremiási siralmakat recitálnak el az „előfizetők csekély, nagyon csekély száma” felett, „mely a vállalat életképességét már félig-meddig megingatta,” s biztatják a zsidókat mint cigány a lovát, hogy „a kik nem hajlandók előfizetőik sorába

lépni, legalább a mutatványul megküldött első füzetnek árát be-
küldeni ne terheltesse; – nehogy a kellő pártolás hiánya az
antisemitákat azon balhiedelem táplálására vezethesse, mintha Is-
tóczy furkósbotú hadonázásaival megfélemlített volna bennünket sat.”
– Biz, édes urak, a zsidó sokkal élelmesebb, semhogy az olyan ha-
szontalan irka-firkára mint az önök „12 telefon”-ja, a pénzt vesz-
tegesse.

De most „majora canamus.” A harmadik „petárda,” a nagy-
váradi csakugyan elpuffant; szerencsére azonban – lévén ártalmat-
lan petárda, – semmi kárt sem okozott. És sajtószzerű dolog: épen
maguk a zsidók rémültek meg puffanásától. „Waih geschri'en,” hal-
latszott chorusban a német-zsidó sornálok obégatása. „Es hätte
füglich unterbleiben können,” – „Es macht nur Istóczy Reclame,” s
hasznló variációkkal üdvözölték általánosan a „12. Ellenröpirat”-ot,
a mely, a reánk nézve mindenesetre hízelgő „Istóczy-ellenes folyó-
irat” címét viseli. Ez bizonyosan tollhiba lesz; mert a füzet tar-
talmát csak futólag is átnézve arról győződünk meg, hogy a
„12. Ellenröpirat” voltaképen „Magyar-ellenes folyóirat”, szer-
kesztve egy „magyar honatya” által Mert hát bármiként esküdöz-
nek is mellüket verve, önök t. urak, hogy az önök küzdelme „nem
csupán a sémiták, nem a panjudaismus küzdelme, hanem a magyar
nemzet harcza”: az igenis a magyar nemzet ellen viselt harc.

Akarják önök, hogy ezt önöknek saját szavaikkal bebizonyít-
suk? – No hát üssék fel egyebek közt „Ellenröpirat”-uk 10-12.
lapjait, a hol egy álarczos sémita osztályozza az antisemitákat. Az ő
zavart agya szerint ezek három csoportba osztályozhatók. Az első
csoportba tartoznak szerinte azok, a kiknek „anyagi helyzetük is
nyomorult, s azért veszteni valójuk nincsen;” ezek „a szellemi és
anyagi sülyedés legalantabb fokán álló néposztály pálinalovagjai;”
„ez a földhöz ragadt szegénység.” Ezekből állana az álarczos sémita
szerint az antisemiták első osztálya. Éz az osztály te volnál, a zsidók
által kifosztogatott, anyagilag és moraliter mindinkább tönkretutta-
tott, mindinkább földönfutóvá tett becsületes magyar földműves osz-
tály, a melyet azonfelül, hogy apáidról read maradt s arczod verejté-
kével megmunkált birtokdából a zsidó kilicítál s a koldusbotot nyomja
nehéz földmunkától darabos kezébe: – az „egy magyar honatya”
szerkesztése alatt megjelenő „istóczy-ellenes” folyóirat még csúfos
gúnyolódással is illet. Hogy is mondják csak az amerikai antisemiták?
„A zsidók pimasz módon henczegnek előttünk jólétükkel, tetézve
ekként a rajtunk ejtett sérelmeket meggyalázásunk fitogtatásával.”

A kérdéses sémita szerint, az antisemiták második csoportját
képezné az „aristokratia”, a melynek tagjai „tartanak attól, hogy

őseik fényével együtt, idővel háttérbe fognak szoríttatni a leginkább zsidók által képviselt pénzarisztokratia által.” Ez meg te volnál, hazafias magyar nemesség, a mely e hazát nyolcz évszázadon keresztül megvédted a tatár, a török, az osztrák s ezer más ellenség ellenében, s a melynek birtokai egymásután kerülnek a zsidó „óraság”-ok kezére. Ezek az „Ellenröpirat” szerint, „ultramontán elemekkel szövetkeznek,” a mely „elemek” viszont te volnál hazafias magyar clerus, a mely vérvő szívvel nézed jóra való magyar népünk erkölcsi s anyagi romlását s pusztulását, s a mely, népünk veszélyeztetett érdekeit a zsidó fosztogatások ellen a vidéken iparkodol, – amennyire a súlyos viszonyok engedik, – megvédeni.

Tehát a birtokaikból expropriált magyar népet, magyar közép- és nagybirtokos osztályt a kifosztogatáson felül még czudar gúny tárgyává is tenni: önök, t. Ellenröpiratista urak „magyar nemzeti” érdeknek tartják? „A magyar nemzet harczát” vívják önök? – a kik füzetük 20-ik lapján a zsidók által tönkretett magyar gazdáknak szemébe azt mondják, hogy „az ilyen gazdákért nemzetgazdászati szempontból nem kár, ha helyettük olyanok (t. i. zsidók) lépnek, a kik jobban tudják értékesíteni a tőkét.” Önöknek tehát mindegy az: magyar vagy zsidó kézen legyen-e a magyar földbirtok? S önök merészlik hirdetni önmagukról, hogy önök „nem a sémiták, nem a panjudaismus küzdelmét, hanem a magyar nemzet harczát” vívják? Önök merészlik nagy gar-ral hirdetni, hogy vállalatuk „nem exclusiv sémita irányú lesz, hanem tisztán magyar érdekű vállalat, mely magyar nemzeti szempontból harczol a közhaza jólétéért?” – Ugyan ne bolondozzanak az urak!

Ellenröpiratista semitáink „felfogása” szerint, az antisemiták harmadik csoportját azok képeznék, a kik „egy kis hírnévre, dicsőségre” akarnak szert tenni, „ha mindjárt herostratesi dicsőség is, sat.” „Ezen harmadik kategóriába tartozik Istóczy ur,” fejtik meg Ellenröpiratista semitáink. Ezzel aztán vége szakad a kategória-felállításnak.

De kedves sémita barátaink, mi tudunk ezeken felül még egy kategóriájáról az antisemitáknak. Vannak ugyanis olyan antisemiták is, a kikbe a zsidó intriga beleakasztotta a kampóját s kicsi híján múlt, hogy a kampón nem akadtak. Mellesleg megjegyezzük, hogy az ilyen antisemiták soha egy krajczárral sem tartoztak zsidóknak. A zsidó kagal, – a melynek létezését önök egyik cikkükben Istóczy agyrémének, nem létező valaminek állítják, egy másik cikkükben pedig, dicséretreméltó következetességgel, diadalmasan öletik, hogy a „kagal”-ról hozott cikkünket szórul-szóra a Meyer-féle (tehát zsidó) Conversations-Lexikonból „puskáztuk ki”,

– ismételjük: a zsidó kagal éveken keresztül alkalmazta ellenük minden eszközeit, vígan működött a zsidó pokolgép, szóratott a pénz, szóval, mozgásba hozatott ellenük ördög és pokol: és ezen antisemitáknak még sem tudták a kagalista zsidók nyakukat kitekerni. Nemcsak hogy nem tudták nyakukat kitekerni, hanem a kedvezőkké változott viszonyok lehetővé tették nekik, felülfordulniok, & a kagalista urakat véres fővel visszaverniök; és a kik e vad küzdelem folyama alatt kiismerve a zsidó ármány fegyvereit, torkukra forrasztották gazságaikat; s a kik ekként szerzett tapasztalataikat, a közönség helyeslő nyilatkozatai között, a közjó érdekében most hasznosítani törekednek.

Az antisemiták ezen kategóriájába tartozik Istóczy, édes jó sémita urak.

Hanem hát, úgy látszik, önök úgy Nagyváradon mint Kaposvárott, egy kissé nagyot hallanak; mert a „12 röpirat” „Beköszöntőjében” meglehetősen érthetően elmondott bizonyos dolgokat „érthetetlen valami”-nek nyilatkoztatják ki.

No hát hallják meg önök, „kissé nagyot halló” urak: e füzetek szerkesztője tapasztalásból beszél.– Most se hallották? Tapasztalásból beszél. – Még most se hallották? Tapasztalásból beszél. – Egész rekedtre kiabáltuk magunkat: most tán csak megértettek önök bennünket. – Azt mondják önök a 44-ik lapon, hogy, „ha a kagal léteznék, Istóczyt már régen olajba főzette volna”. – Hát hiszen a kagal ezt már nem egy ízben megpróbálta, hanem a részére készített „forró olajban” véletlenül nem Istóczy, hanem az ellene fenekedett kagalista urak lettek „megfőzve”. Verstanden?! –

Önök e füzetek szerkesztőjét denúciálják azért, hogy „nem retten vissza összes alsó és felső bíróságainknak a megvesztegethetőséggel való nemtelen gyanúsításától sem”, s nagyképűsködve felkiáltanak: „Uram! ön ismét nem gondolja meg, mit állít, s nem latolja meg ezen állításának sem következményeit. Az ilyen állítások megrendíthetik, aláashatják igazságszolgáltatásunk tekintélyét.”

Hát t. urak, mi az első füzetben mondottakból még ezen fontoskodó ábrázattal elhadart frázisok után sem veszünk egy szót se vissza, és igenis mi meg gondoltuk itt is hogy mit állítunk, és megláttuk ezen állításunk következményeit.

Csakhogy „nemtelen gyanúsítás” az önök részéről azt állítani, mintha mi az első füzetben mondottakkal „összes alsó és felső bíróságainkat a megvesztegethetőséggel gyanúsítottuk” volna. Mi csak a visszaéléseket, a hivatali büntetteket ostoroztuk s ostorozzuk; s hogy ilyenek létezhetnek: bizonyítják a

hivatali büntettekről szóló törvények §§-ai, s bizonyítják a bírósági fegyelmi szabályok. Hogy ilyen visszaélések és hivatali büntettek tényleg elő is fordulnak: bizonyítják a, sajnos, elég gyakori fegyelmi eljárási esetek.. Midőn tehát mi az ilyen, a törvény által előrelátott s felfedeztetésük esetén fegyelmi és bünvádi eljárás útján sújtott visszaéléseket és hivatali büntetteket s ezek elkövetőit ostorozzuk nemcsak, de sőt őket az ily visszaéléseknek és büntetteknek önmagukra és családjukra is kiható rettenetes következményeire figyelmeztetve óvjuk: ezzel épen bíróságaink tekintélye emelése mindnyájunk előtt szent ügyének vélünk szolgálatot tenni. Bíróságaink tekintélyét nem az ilyen jó intenciójú kritikák, hanem a lappangó, mindenki által tudott s a törvény által mégsem sújtható visszaélések és büntettek rendítik meg s ássák alá, s mi csak e fekély ékre mutattunk reá első füzetünkben, a mely fekélyektől való megszabadulás első sorban épen feddhetetlen bíráinknak áll érdeklükben. Hiszen az urak is azt mondják: „Igen, üldöznünk kell a gonoszt”; „vállalatunk nem leplezi el a társadalom testén rágódó fekélyeket, hanem föltárja azokat, és segédkezet nyújt azok Idegetekéhez”. No hát akkor, Uraim! minek nagyképüsködnek önök? Minek folyamodnak önök „nemtelen gyanúsításokhoz”?

Bizony, bizony, édes jó urak, – főbíráink ismert igazságszerete és hozzáférhetlensége nélkül e füzetek szerkesztője most a „12 röpirat”-ot sem írogatná! – Azért hát, ne zöldezzenek önök, jó urak! –

Önök továbbá azt állítják, hogy a németországi zsidóellenes mozgalom csak Berlinre szorítkoznék, s ott is csak „a feudális junkerek és az ultramontán sajtó által” képviseltetnék. Ha önök ezt jóhiszeműleg állítják, úgy ezt csak szörnyű hiányos információ következményének róhatjuk fel; mert hát a dolog úgy áll, hogy a mozgalom általános egész Németországban. Hogy Berlin a tüzpontja az egész mozgalomnak: ez birodalmi fővárosi jellegéből önként folyik. S nem is szorítkozik a mozgalom csak a „feudális junkerekére és az „ultramontánok”-ra, amint önök képzelik maguknak, és pedig az utóbbiakra annyival kevésbé, mert az egy Hager Arthurt, a Boroszlóban megjelenő „Schlesische Volkszeitung” szerkesztőjét kivéve, – a ki, igaz, az 1878. év nyarán első adta meg a lökést a németországi zsidóellenes mozgalom megindítására, – Majdnem valamennyi, eddig hírnévre szert tett antisemita író és agitator: Marr Vilmos, Treitschke Henrik, Glagau Otto, Dühring, Henne am Rhyn, Dr. Perrot, Waldegg, Jungfer és Stöcker, Vilmos császár udvari prédikátora sat. valamennyien protestáns férfiak, és pedig az egy Stöckert kivéve, protestáns világi férfiak. De úgy

látszik, érezték is önök fentebbi állításaik kongó ürességét; mert daczára annak, hogy hírhedt előfizetési felhívásukban nagy lármával hirdették, hogy „fölsleges lesz Istóczy 12. röpiratára előfizetni,” mert ők annak tartalmát úgyis hozni fogják: mégis jónak látták nemcsak előfizetőiknek tett ezen ígéretüket be nem váltani, hanem első füzetükben a Bismarck herczeghez intézett s a németországi zsidóellenes mozgalom nagy mérveiről tanúskodó tömeges kérvényről is egy árva szóval sem emlékezni meg. Pedig mi, mint e füzetek szerkesztő-tulajdonosai az ellen egyáltalán nem emeltünk volna kifogást, ha Önök füzetünk ily részeit utánnomatják. Hadd terjedt volna a világosság ez esetben az önök révén is. Hanem hát persze, épen e világosság továbbterjedését lehetőleg meggátolni volt önök vezéreszméje akkor, a midőn elállottak az előfizetőiknek tett ígéret beváltásától, nem pedig azon badarságok, a melyeket önök ezen megretirálásuk okául füzetük 23-ik lapján eldarálnak. – Az sem egyéb ferdítésnél vagy a németországi zsidó sajtó hazudozásainak, megengedjük, jóhiszemű egyszerű lenyomatánál, a mit önök a német koronaherczegről mondanak, hogy t. i. ez „nyíltan és határozottan az antisemita liga ellen szólalt fel.” Mert a dolog akként áll, hogy a sem Vilmos császárnál sem Bismarck herczegnél az ő javukra szóló nyilatkozatot semmikép ki nem csálhatott zsidók, a koronaherceget egy nyilvános helyen és nyilvános alkalommal szemtelenül sarokba szorítván, ő zavarában csak annyit mondott, hogy „Ich agitire nicht”, („Én nem agítálok,”) a mi egy császári és királyi korona örökösénél valami önmagában értetődő nagyon természetes dolog is. – Hasonló alapja van önök azon állításának is, hogy ép a koronaherczeg állítólagos kárhoztató nyilatkozata óta az antisemitikus mozgalom Németországban „téli álmát alussza”; mert azonkívül, hogy a hírlapokban és röpiratokban folyton élénken vitattatik a zsidókérdés, az első füzetünkben közölt antisemitikus petitió, nyilván felsőbb intésre, módosításokon menvén keresztül, ilykép módosítva, jelenleg nagy sikerrel köröztetik egész Németországban. Jövő számunkban hozni fogjuk ezen módosított szöveget is, az első aláírók díszes névsorával együtt. Azért hát kár az uraknak magukat a németországi antisemitikus mozgalomnak önök által képzelt lohadása fölött „téli álomban” ringatniok.

Hogy Franciaországban Gambetta a zsidó a képviselőház elnöke, (mi többet mondunk: Franciaország autokratája), Angolországban pedig lord Bikenszfild (sic!) D'Israeli a zsidó, miniszterelnök volt,” – ez tökéletesen igaz. Csakhogy Disraeli ma már csak volt angol miniszterelnök és legfőképp azért bukott meg mint ilyen, mert az angol népnek is felnyíltak szemei a „zsidó” „államférfiú”

üzelmei felett; Gambetta pedig, – várjunk csak még egy kicsit! – nemsokára szinte csak volt képviselőházi elnök és volt „francia” államférfiú lesz, és pedig szinte legfőképp azon okból, mert „zsidó”. – Annak pedig, hogy Amerikában oly sok hivatal, többnyire választás útján, zsidókkal töltetik be, nem „a nép felvilágosodottsága és bizalma” az oka, mint önök képzelik, hanem tudvalevőleg Amerikában a pénz, tehát a par excellence zsidó eszköz mindenható levén: a szavazóknak pénzben való megvásárlása. – Csak ne ábrándozzanak önök, t. urak, a kik annyira abstrahálnak a valóságtól, hogy még azt a tant is hirdetik, Noé fiaira: Sem-re és Jáfet-ra való utalással, hogy „az izraeliták és magyarok egy és ugyanazon fajból valók.” Risuin teneatis amici. No hát mi – mégha önök megapprehendálják is, – épen nem vagyunk hajlandók az „Unsere Lait”-tal való rokonságot elfogadni. Szépen köszönjük a megtiszteltést, de nem kérünk belőle. – A magyar nép pedig épen nem „idegen” Európa ban mint a zsidó; mert a magyar nép az európai keresztény népcsal adnak tagjává lett, a mely európai keresztény népcsaládnak évszázadokon keresztül, a betörő s itt grassáló nem-keresztény népelemek ellen védbástyája levén: a keresztény Európa örök hálájára tette magát érdemessé. Ez a különbség, urak! –

Önök a zsidók védelmében kifejtett buzgalmukban, könnyelműen sértegetik az egész kereskedői osztályt azt állítván, hogy a csalás, uzsoráskodás sat. kiválólag kereskedői bűn, „foglalkozási bűn”, s ilyenek természetesen „a kereskedők közt” fordulnak elő leginkább. Mi ezzel ellenkezőleg azonban azt az észleletet tettük s velünk együtt tette az egész közönség, hogy az említett „insoliditások” nem annyira általában a kereskedők között, mint inkább tulnyomólag a zsidó kereskedők között fordulnak elő. S ha előfordulnak is keresztény kereskedők között: úgy ez legtöbb esetben csak a zsidó üzletemberek által adott rossz példának s annak a következménye, hogy az elviselhetlen s lelkiismeretlen fegyverekkel dolgozó zsidó versenynyel szemben, a szükség kény szerit) őket a csalásra s egyéb „insoliditásra” vetemedni. Qui bene distinguit bene docet. – Az önök által szinte becsmérelt görögök és örmények sem olyan rosszak mint önök híresztelik, különben azok se panaszkodnának úgy a zsidókra mint panaszkodik akármely más keresztény nép. De utóvégre is se a görögök se az örmények nem sémita Parasiták, hanem saját országgal bíró nemzetek, s ha o 11-bonn egymást rászedik: ez ellen más népeknek épenséggel semmi kifogásuk sem lehet. – A mi az önök által magasztalt zsidó ügyvédek” illeti: ezekről jelen füzetünk egy más czikke bővebben fekezik; az önök szerint feltétlen bizalmat érdemlő „zsidó gyógy-

„szerészekről” pedig mint nem-létezőkről, Magyarországon nem tudunk semmit; s a magyar kormány igen bölcsen is cselekszi, hogy „kecskére” nem bízsa a „káposztát.” Hogy egyébiránt a nálunk magyaroknál e tekintetben „előrehaladottabb” németek minő tapasztalatokat szereztek a „zsidó patikára sokkal”, – egyik legközelebbi füzetünk egy közleménye fogja illusztrálni.

Önök kérkedve hivatkoznak Macaulay-ra, Szemere Bertalanra, Kossuthra. Tempi passati. A zsidókat valódi lényegükben csak az emancipáció után volt alkalma a világnak teljesen kiismerhetnie; a felidézett nagy férfiak pedig csak az emancipáció előtt beszéltek úgy amint beszéltek; – nagy hazánkfiának Kossuth Lajosnak – a ki 31 évi távolléte nratt hazánk jelenlegi viszonyait közvetlen tapasztalásból nem ismerheti, – Mezei Ernőhöz 187b. évi július '2 3-án intézett s önök által felemlített ajánló levele pedig nem akadályozta meg azt, hogy Mezei Ernő mint képviselőjelölt az 1878. évi általános választások alkalmával, a gyomai kerületben rútul megbukott Kár a zsidóknak azt a nagy nevet, saját politikájuk érdekeinek szolgálatára felhasználni s ezzel elhasználni akarni. –

Azt mondják önök, hogy „ha végig tekintünk a főváros zsidóságán, a magyarosodásnak az utóbbi 10-12 év óta óriási előhaladását észlelhetjük. Ez ismét tagadhatlan tény. A ki ezt nem lájja, csak azért nem látja, mert nem akarja látni A ki tehát az ellenkezőt állítja, az nem jóhiszeműleg állít.” – No hát, mi ezen ékes frázisok daczára, hivatkozva a mindennapi tapasztalásra, „nem észleljük,” „nem látjuk” ezen „óriási előhaladást;” bátrak vagyunk azt „tagadni/” s épen az „ellenkezőt állítjuk,” és pedig, ha meg nem haragusznak az urak, „jóhiszeműleg” állítjuk ezt Különben pedig, még ha a zsidóknak önök által híresztelt „óriási előhaladást tevő magyarosodása” tény volna is, – a mi pedig nem, – a múlt számunkban, „Reform álható-e a zsidóság?” című közleményünkben kifejtettekből láthatólag, reánk, magyarokra nézve ebben nem nagy köszönet lenne. Hanem hát önök jónak látták ezen cikünkre egyáltalán nem is reflectálni, füzetük végén kijelentvén, hogy azt „méltányolni fölöslegesnek” tartották. Ah! uraim, mily naivok önök! – Hanem hiszen igaz: „Másról beszél Bodóné, mikor a bor árát kérik.” – E tekintetben önök, t. Ellenröpiratista urak-, oly gyarló egyéneknek tünnek ki, hogy önökön e részben még a „12 telefon” művészei is túltesznek, mert ezek legalább egy rövid lélekzetű cikkcsekében, tekintettel kérdéses főcikkünkre, tárgyalják azt a kérdést is, hogy „Reformálható-e a zsidóság?” Persze nincsen köszönet ebben az egész „tárgyalás”-ban, mert a zsidók belőle elképedve olvashatták azon, ökor-bölcseséggel elmondott ki-

jelentést, hogy „az illető nemzet nyelvének a zsidók által való elfogadása – egyebekben megtartva sajtászerűsegeiket, – vésze-
sebb az illető nemzetre nézve, mint ha idegen, érthetetlen nyelvet beszélnek. Ebben igaza van Istóczy úrnak. Ez áll! Ez nagyon veszedelmes dolog;” s ismét „veszélyes egy nemzetre nézve, ha a kebelében levő zsidók megtanulják nyelvét.” – De hát az Úristen sokáig éltesse önöket, édes jó „12 telefon”-ista urak. Hundert Jahre sollen Sie leben! – Amint az eddigiekből is látható, a „12 Ellenröpirat” mesterileg ért a tények elferdítéséhez, valótlanágoknak s képtelenségeknek egész hidegvérrel való feltálatásához, szóval: a napnak az égről való letagadásához. Annál meglepőbb tehát ily előzmények után az, hogy a talmud társadalom- és emberiség-ellenes tanainak létezését nem meri egy szóval se tagadásba venni. Ezt nem meri tenni, hanem csak szépíteni igyekszik a dolgot illetően beszéd-fordulatokkal, például: „S ha találunk is a talmudban oly kifejezéseket, melyekben keleti képzelődéssel a zsidó faj édig magasztaltatik,” továbbá: „S föltéve, ha egyes talmudisták magyarázataiból fel lehetne is hozni a mai kor szellemével ellenkező valamit” sat; s aztán idéz a talmudból több, ama kérdéses társadalomellenes, kárhóznans tanoktól elütő rabbinus-kiszólásokat, a melyekkel azt akarja bebizonyítani, hogy a talmud nagyon ártatlan egy könyv; s ez ellentéteket constatva, az Ellenröpiratista urak diadalmasan kiáltanak fel: „Melyik magyarázat tehát a csalhatatlan?” – fiát erre az a felelet, hogy mindegyik; mert a talmud szerint minden rabbinus „csalhatatlan,” s minden, bármily ellentétes kijelentésük szinte „csalhatatlan.” Csakhogy a praktikus zsidók csupán azon rabbinusi kijelentéseket tartják magukra nézve mérvadóknak és követendőknak, a melyek az ő szájuk ize szerint szólnak, és a zsidó valódi természetnek legmegfelelőbbek. Kell erre bizonyíték? Ott vannak a mindennapi élet tapasztalatai. Ezen tapasztalatok ellenében pedig nemcsak „12 Ellenröpirat és telefon” de még 12 milliárd „Ellenröpirat” annál kevésbbé pedig 12 milliárd „telefon” sem segít. Hogy a zsidónak épen nem kell ismernie a talmudot a végből, hogy „talmudzsidó” legyen az életben: azt már első füzetünkben bebizonyítottuk. De hogy a felsarjadzó semitaság alaposan megismerje a talmudot, arról kellőleg gondoskodnak a „talmudot nem ismerő” felnöött sémiták. És itt kínálkozik egy kedvező alkalom napnál fényesebben kimutatnunk azt, minő alaposággal és lelkiismeretességei dolgoznak ezek az Ellenröpiratista urak. Bizonyíték lesz ez arra nézve is, hogy velük akár ítéletnapig hiába polemizálnánk: csak borsót hánynánk a falra. Azt mondják ugyanis a 28-ik lapon,

hogy „a legszemérmertlenebb valótlanág, miszerint e hazában csak egyetlenegy elemi iskolában is, egy betűt tanítanak a talmudból.” – Lassan csak, érdemes sémita urak! – Nemde önök előtt a „Pester Lloyd” tekintély? – No ha „tekintély,” hát akkor üssék fel egyebek közt a „Pester Lloyd” 1879. évi augusztus 29-ki számát. Ennek a számnak hirdetési rovatában szórul-szóra a következő sorokat is olvashatják:

„Pályázat. – A Berettyó-Ujfalvi f. é. október 1-sején megnyitandó izraelita községi 4. osztályú nyilvános iskolánál következő állomások betöltendők:

1-ször. Egy okleveles igazgató tanítói állomás évi 450-500 ft. fizetéssel.

2-szor: Egy Talmudban jártas vallásitanító, kinek kötelessége az első 2. osztályban az elemi oktatást is teljesíteni, évi 300-350 ft. fizetéssel. – A Talmudban i oktatásért esetleg külön díjazásra számíthat.

3 szor: Egy okleveles tanítónői állomás sat. sat.

Berettyó-Ujfaluban, 1879. évi augusztus 17-én. – Az elnökség.”

Így állván a dolog, már most mi fordulunk felül és kijelentjük önöknek, mikép „a legszemérmertlenebb valótlanág, hogy e hazában csak egyetlenegy zsidó elemi iskolában is ne tanítanak a talmudból.” –

Úgy látszik, nagyon bántja önöket az a felderítésünk is, hogy a zsidók elég arcátlanok irányunkban felsőbb emberfajnak tartani s hirdetni magukat, és a zsidó gőg és felfuvalkodottság tudatlansága ezen bolondgombájának. létezését szinte eltagadni akarják azt állítva, hogy Disraelinak múlt számunk „Beköszöntő”-jében idézett kérdéses nyilatkozatában, ő nem a zsidókról, hanem általában a sémitákról (kikhez szerintük – a mi mindenestre új felfedezés, – az assyrok és babyloniak is tartoztak) beszél; s ismét diadalmasan felkiáltanak hogy: „ezekről beszél Disraeli, a tudományos ember extázával, az európai népeknél feltűnőbb testi és szellemi tulajdonokat vélvén bennük észlelni.” – Pedig dehogy is ezekről beszél Disraeli, t. tudós nagyváradi urak. Disraelinak „Beköszöntőnkben közölt nyilatkozatát már most kényszerítenek önök kiegyesítenünk „Coningsby” című művében található idevonatkozó nyilatkozatával, íme Disraeli szavai:

„Ezerszer meg-megújult és soha római által meg nem közelített hősiségi vonásokkal jelzett küzdelmekben, a mely küzdelmek bővelked-

tek oly hazafiúi tényekben, aminőket Athen, Sparta és Karthago utánozhatlanoknak jelentettek volna ki, – tizenöt száz évi természetfölötti rab-szolgaság súlya nehezedett fejünkre. De távol attól, hogy összezúzássunk az elnyomatás és meggyaláztatások ezen terhe által, kijátszottuk az emberi találékony-ság erőfeszítéseit, a mely találékony-ság hiába erőlködött bennünket lealjasítani és megsemmisíteni. Igen, a zsidó fia csak azért nőtt fel, hogy megtudja, mikép ő páriája ezen hálátlan Európának, a mely Európa neki köszöni legszebb részét törvényeinek, legkiválóbb oldalait irodalmának és egész vallását.

„A zsidók! a zsidók! – Valjon fogtok-e Európában valamely, csak némi jelentőséggel bíró mozgalmat is jelentkezni látni a nélkül, hogy abban a zsidók kiváló mérvben ne szerepeljenek? Kik lesznek a legelső jezsuiták? zsidók. Kik szervezik és intézik ama titokteljes orosz diplomátiát, a mely előtt egész nyugat Európa elsápad? ismét zsidók. – Ama hatalmas átalakulás, a mely Németországban készülődik és forrong, ugyan kinek auspiciumai alatt nyeri kifejlésének teljét? a zsidó auspiciumai alatt. – Kiknek estek majdnem kizárólagos monopóliumául a tanári székek Németországban? Nemde a zsidóknak?

„Szent-Pétervárrá érkezvén, találkozásom volt az orosz pénzügy-ministerrel, Cancrin gróffal: ez egy lithvániai zsidó fia. Spanyolországban Mendizabal miniátertől audientiát kaptam. Mendizabal az a mi én is vagyok: egy arragoniai kikeresztelkedett zsidó fia. Parisban a minister-tanács elnökével volt beszédem, és előttem állott egy hős, a császárságnak egy marsallja, (ugyanaz, a ki egy időben kicsiben múlt hogy Portugal trónjára nem ült,) szóval, egy francia zsidó fia, Soult. – Eh mit! hát Soult zsidó volt? – Igen bizony, szintűgy mint a császárságnak sok más marsallja, élükön Massénával, a kit minálunk Manassesnek hívnak... Parisból Berlinbe mentem, és az a minister, a kit meglátogatandó voltam, nem volt más mint Arnim gróf, egy porosz zsidó.

„Valóban, láthatod, hogy a világ egészen más személyi-ségek által kormányoztatik, semmint képzelik maguknak azok, a kik nem látják, hogy mi történik a színpalak mögött. (The world is governed by very different personages to what is imagined by those who are not behind the scenes.)

„Semmiféle büntető törvény, semmiféle physikai kínzás nem fogja soha eszközölni azt, hogy egy felsőbb faj elnyellessék egy alsóbb faj által. A z a g y v a v é r ű és üldözö faj elenyészik, a tiszta vérű és üldözött faj pedig megáll és fennarad! Hiába roskadnak reánk, beszennyezve bennünket, romhalmazaik alatt bennünket összelapítva, századok és évezredek: a zsidó szelleme felemelkedik, új életet nyer, előrehalad, és elvégre napjainkban, Európa ügyeire oly befolyást gyakorol, a melynek csodája megragadó. Mindamellet nem akarok e helyütt czélzást tenni sem a zsidók törvényeire, a melyeknek t i még most is engedelmeskedtek; nem akarok czélozni a zsidók irodalmára, a melyen a t i szellemetek táplálkozik; nem, – e helyütt csak a jelenlegi zsidó értelmiségéről akarok szólni.”

Így beszél az „angol” „államférfiú” Disraeli. Reméljük most már az Ellenröpiratista urak is beismerik, hogy Disraeli nem az

assyrokról és babyloniakról, hanem édes véreiről, a zsidókról beszél mint, szemben velünk, felsőbb emberfajról.

Végül még csak az 12 ellenröpiratista urak azon „felfedezésére” akarunk reflectálni, a mely szerint „a mit ő (t. i. Istóczy) hirdet, az csak egy borzasztó véres társadalmi forradalom által lenne megvalósítható.” – Ugyan ne üzzenek farsangi tréfát az urak. Hogyan?... Tán zsidó „hadseregekkel” kellene megütköznünk céljaink elérésére? .. Ugyan hol van ez a „vitéz zsidó hadsereg?” Mi úgy tudjuk, hogy az még papiroson sem létezik; mert hisz amint az 1869/70-ki népszámlálás hivatalos adatai bizonyítják, széles Magyarországon az akkor hatodfélszázezer főnyi volt zsidóság csak 1,295 közös hadseregbeli katonát és 213 mond kétszáztizenthárom szál honvédet tudott csak kiállítani. Ezzel a „zsidó hadsereggel” csak nem lesznek „borzasztó véres” csatáink! De hát mi nem is álmodozunk „borzasztó véres forradalomról,” amint önöknek rémlik; mi csak alkotmányos és törvényes, tehát nagyon „ártatlan” eszközökkel akarunk célt érni. Akarják önök tudni, hogyan? – Hát egy rövidecske törvényzczikkkel, a mely tán még kurtábban fog szólni mint az emancipációról szóló négy sornyi bölcseségű 1867. évi XVII. törvényzczikk. –

A fentebbiekben megadtuk volna a választ a „12 Ellenröpirat,” no meg, magában értetik, annál inkább a „12 telefon” számbavehető állításaira. S a midőn ezt tettük, nem az volt közvetlen célunk, hogy velük polemizáljunk, annyival kevésbé pedig, hogy őket capacitáljuk; hanem közvetlen célunk volt, a fentebbi fejtegetésekkel saját álláspontunkat lehetőleg minden oldalról megvilágítani. A két elienfolyóirat többi részei kiválólag nem objectiv érvelésből hanem kisszerű személyeskedésből állanak, úgy, hogy a refrain mindig csak az, hogy: Istóczy, Istóczy, Istóczy sat. s ismét: Istóczy, Istóczy, Istóczy sat. s újra meg újra: Istóczy, Istóczy, Istóczy, sat. úgyannyira, hogy a kétféle ellenröpirat mindössze alig 80. lapján, az „Istóczy” szó legalább is ezerszer előfordul. Édes urak, hogy a „zsidókérdés” nem egyedül „Istóczy kérdése”: arra önöket tán már a közel jövő megtanítani fogja.

Vannak azonban bizonyos más dolgok és bizonyos más nevek, a melyeket, daczára a legszorgosabb kutatásoknak, nagy ámulatunkra az „Ellenröpirat”-ban de még a „telefon”-ban sem bírtunk felfedezni; pedig vártuk, erősen vártuk, hogy bizonyos dolgokról, ha Nagyváradról nem is, majd Kaposvárról csak „telefonírozni” fognak nekünk valamit. Ah! de hiába vártuk!

Értjük Miklós Istvánnak a képviselőházban minap tett interpellációját s az ezen interpellációt hamarosan követett érdekes, igen

érdekes dolgokat. Hogyan, uraim? Önök előtt absolute semmi jelentőséggel nem bír a kérdéses interpellate? – holott tudniok kellene, hogy ez az interpellate előreláthatólag fordulópontot képez a magyar antisemitikus mozgalom történetében. Bizony, bizony, Miklós István képviselő úr számíthatott minden egyébre, mikor interpellációját megtette; de ilyen rút elismerés-hiányra, ilyen czudar hálátlanságra egyáltalán nem számíthatott. Íme, így hálálják meg a zsidók az érdekükben tett szolgálatokat. Legyen ez intő példa azon „magyar honatyák”-nak is, a kiknek agyában, egy szerencsétlen pillanatukban, meg találna fogamzani az a gondolat, hogy a zsidók mellett prókátoroskodjanak.

Azon még kevésbbé csudálkozunk, hogy a nagyváradiaiak nem tesznek említést a dologról; de, hogy a kaposvári telefonistáknak is torkukon akadt a telefon-masina: ezt valójában „merkwerdig” dolognak ítéljük. Hanem persze, persze, Somogy megye és különösen Kaposvár talaja, a legújabb időben nem igen alkalmas talaj az ilyenféle „telefonírozás”-ra. –

De úgy hisszük elég is lesz tán a felelésből; úgyis tudjuk, hogy szerencsét mosunk, hogy falra borsót hányunk. A zsidó és nemzsidó vagy keresztény eszmemenet, felfogás, érdekek és törekvések között egy feneketlen, áthidalhatlan úr tátong, a mely úr soha betemetve, so ha áthidalva nem lesz. A két felfogás kölcsönösen végkép kizárja egymást: a két felfogás közt nincs transactió, nincs kiegyezés. Egyiknek a másikat okvetlenül elnyomnia kell. Az emancipáció előtt évszázadokig a zsidó felfogás volt elnyomva s a világból száműzve; az emancipáció után a nemzsidó, a keresztény felfogás lett elnyomva s jobban mint nem száműzve. Hogy ez entulra minők a perspectivák? – arra a jövő adja meg a feleletet. Mi azon leszünk, hogy ez entúl a nem-zsidó, a keresztény felfogás legyen az uralkodó.

A két ellentétes – sőt, mondjuk ki a szót: ellenséges – felfogás közt való transactional sőt még csak közeledésnek is teljes kizárása mellett, nézetünk szerint fölösleges minden további discussió. A fenforgó kérdés hatalmi kérdés, a mely kérdést csak a kölcsönösen rendelkezésre álló hatalom eszközei fogják eldönteni. Adja Isten, hogy ez az eldöntés a mi javunkra történjék; mert ellenkező esetben: „Vae victis!”

Az ügyállásnak hosszú évek –valljuk meg: keserű – tapasztalatain és komoly tanulmányozáson alapuló illetén megítélése mellett, mi a semitismus hivatalos és rendszeres védelmét felkarolt „Ellenröpirak”-okkal és „telefon”-okkal sem fogunk ezentúl rendszeres polémiát folytatni. Haladni fogunk a magunk útján; és ezen hala-

dásunkban pillanatra sem fognak feltartani bennünket az itt-amott elpuffogatott „petárdák.” Azért epetárdák „mozgalmaik” is figyelemmel kísérve, csak alkalmilag fogunk egy-egy „suhogói” megereszteni. A velük való rendszeres vitatkozást – ügyünk érdekeinek sérelme nélkül, – csak szintűgy mellőzhetjük, ahogy, mint fölöslegest mellőzhettük a fővárosi zsidó és elzsidósodott nagy lapokkal való rendszeres vitatkozást, a melyek pedig tán mégis csak több figyelmet érdemelnek, mint holmi provinciális „Ellenröpirat”-ok és „telefon „-ok. Mert mi úgy vagyunk meggyőződve, hogy, ha a fővárosi nagy zsidó lapok pokoli lármája, nem volt képes az antisemitikus mozgalom haladását megakadályozni, nemcsak, de sőt éktelen lármájukkal a mozgalom fejlődését csak elősegítették: még kevésbbé fogják azt feltartóztatnia zsidó reactió utolsó védbástyái: ama provinciális zug-röpiratok, a melyekről mi végül még csak a mondók vagyunk, hogy bizony ebül állhatnak annak az ügynek az actiái, a roe'y ügynek védelmére csak a látott és hallott érvekés ilyen eszközök állanak rendelkezésre. A zsidók pedig elmondhatják, hogy „Ments meg Uram bennünket ügyetlen jó barátainktól, ellenségeinktől majd valahogy csak megvédelmezzük magunkat!”

És ezzel tisztelt „Ellenröpirat”-ista és „telefon”-ista sémita és tiszteletbeli sémita urak: kívántunk önöknek jó napot! – Alásszolgája!

ZSIDÓ ÜGYVÉDEK

Hónapok, évek óta enquêteznek az ügyvédi rendtartás tárgyában szakemberek, komoly férfiak, politikusok s épúgy áll a dolog mint a beteg felett tartott orvosi tanácskozásoknál, a hol minden orvos más és más gyógyszert ajánl, melyeknek egyike sem képes a beteget meggyógyítani, de egyiknek sincs bátorsága kimondani, hogy bizony le kell vágni az egyik kart, mert ez befekélyezi az egész testet.

Az ügyvédi enquêteknél is száz és száz gyógyszert ajánlanak a szaktudósok a megingatott ügyvédi állás régi tekintélyének helyreállítására. Mindegyik az ügyvédi kamaráktól vár orvos szert, Czen czéhrendszer-félétől, melyet ép akkor állítottak fel, midőn más téren eltörölték a czéhrendszert. Mintha bizony az ügyvédekre külön törvény kellene.

Enquêteznek! De a komoly gondolkozó csak mosolyoghat az enquêtező urak naivságán. Mindegyik tudja, mindegyik látja, de álliberalismusból egyik sem meri kimondani, hogy az ügy védi kar tekintélyét, – tisztelet a csekély számú kivételeknek, – egyedül a zsidó ügyvédek ásták alá s addig nem is lesz e tekintély visszaállítva, míg a zsidóságot, mint azelőtt volt, el nem zárják az ügyvédi pályától.

Okosak, tapasztaltak voltak őseink. Nem fajgyűlöletből zárták évszázadokig el a zsidóságot az ügyvédségtől; de mert százados tapasztalatok útján ismerték a zsidófajt, melynek csak egyetlen hivatása van: a kereskedelem, az üzlet.

A zsidóság üzletet csinált az ügyvédségből is, s végkép aláasta tekintélyét.

Nem messze kell mennünk, két évtizedre sem, mikor még a zsidóknak nem volt nálunk megengedve az ügyvédkedés. Akkor még tisztelt, becsült volt e pálya. A kötelessége ellen vétő ügyvéd csak fehér holló volt az országban; éveken át alig esett meg, hogy silentiáriussá tettek egyes ügyvédet s ez ritkaság volt. Az egész ország beszélt e megbélyegzésről, mint ritkaságról.

Ma nem oly ritkaság ez, nagyon is nem. Egész mindennapivá lett.

És különös történelmi kutatás sem kell hozzá, csak egyszerű statistika, mely azon sajátságos felfedezésre vezet, hogy az ügyvédi állás tekintélyének alásülyedése matematikailag összeesik a zsidóknak az ügyvédségre történt általános feljogosításával. Ehhez nem kell commentár.

Ezt mindenki látja, csak ép az enquêtirozó urak nem akarják látni s nem akarja látni az álliberális országgyűlés.

A ki ezek mellett mégis kétkedni akarna, forduljon ismét a statistikához. Ennek adatai legcsalhatatlanabbak.

Tessék például betekinteni az ország legnagyobb ügy védi kamarájának, – a budapestinek, – iktató-könyvébe s látni fogják, hogy aránytalan mérvben a zsidó ügyvédek vannak megtámadva fegyelmi panaszokkal, feljelentésekkel és vizsgálatokkal. Az összes ügyvédséggel szemben kisebbségben vannak mindeddig a z s i d ó ü g y v é d e k, de a fegyelmi vizsgálatoknál mégis nagyobb számmal ők vannak vádolva. Ép így van ez a fenyítő törvényszékeknél is.

S mire van alapítva e vádak legnagyobb része? Nyereszkedési vágyból elkövetett vétségekre és büntetésekre. Ez nem is csnda, midőn a nyereszkedési üzleti vágy a zsidóság legfőbb hivatása, melyet a zsidó fiu csaknem az anyatejjel szív be.

Ha kívánják, az iktatókönyvekből számaránynyal is igazolhatjuk állításunkat.

S ez elem megrontólag hat a többi ügyvédekre is. A rossz példa ragadós. A zsidósággal túltömött pálya elveszi a többi ügyvéd kenyerét, kik oly könnyen nem tudván boldogulni mint a zsidó ügyvédek, a gonosz ösztön ezek közül is ragad áldozatokat.

De hát – ellenvetheti valaki – a mi élehetlenségünkre mutat az, hogy a z s i d ó ü g y v é d jobban és könnyebben boldogul.

Ez nem igaz.

A mi rokonaink, barátaink nagyrésze nem üzérkedik, nem perlekedik. Száz és száz oly ismerősünk van, kinek életében még pere sem volt.

A zsidó fiú már 16 éves korában, – ha ugyan előbb nem, – elkezd üzérkedni, kivétel nélkül mindegyik üzérkedik: ki ezzel, ki amazzal s ezer és – ezer számra termi a pereket. Es míg vajmi ritkaság az, hogy zsidó ügyfél keresztényhez menjen perével, addig igen sok keresztény kereskedő zsidó ügyvédet választ.

Miért? – Mert a zsidó ügyvéd nyakára jár azoknak, kikről tudja, hogy perük szokott lenni, túllicitálja keresztény collegáit nemcsak nem kér honoráriumot, de a részére az ellenfél ellen megítélendő perköltségből is odaenged ügyfelének jórészt; szóval, alkuszik épúgy mint rokona a nyúl bőrre.

S ez alku könnyen teheti. Elgondolja előre, hogy ügyessége mellett majd az ellenféltől is itt-ott szedhet valamit, vagy váratlan alkalmakkor ránthat egyet saját keresztény ügyfelén is. Van pénze; a biztos perre tisztos (?) kamat mellett még pénzt is előlegez ügyfelének, így azután keresztény ügyfelek nagy számmal keresik fel a zsidó ügyvédek, kikről azt is tudják, hogy biz e zsidó ügyvédek „simulékony” természetüknél fogva jobban tudnak majd nyakukra járni az előadó bírának. Ha itt kidobják is őket az ajtón, bemásznak az ablakon.

S a mi a fő, a mit újra ismétlünk, a zsidó ügyvéd rendszerint képes a biztos perre előleget adni megszorult ügyfelének, s ez aztán nem gondol arra, hogy mire perét ép ügyvédjének húza-vonása mellett jó későn megnyerte, akkor már az ügyvédje által előlegezett tőke kamatai felemésztik az egész nyert pert. Miért boldogulnak jobban a zsidó ügyvédek? – A mi rokonainknak alig van perük. Ha van is: rendesen egyszerű, igaz követelés, melyből nem igen adhatnak ügyvédjüknek külön tiszteletdíjt. Aztán a rokon, jó barát, földi, ha hoz is pert a keresztény ügyvédnek, ki évekig eldolgozik bennük, lót-fut, napokig értekezik: midőn az ügyvéd beadja végül költségjegyzékét, a fél még ingerülten kiált fel:

„Mégis hallatlan szemtelenség, saját rokonától, földijétől, jó barátjától megfizetteti magát. Alávalóság!”

S fut jövő perével zsidó ügyvédhez. Ha már fizetni kell: fizet inkább a zsidó ügyvédnek.

A zsidófél ép ellenkezőleg gondolkozik. Az mindent üzleti szempontból vesz fel, s a legközelebbi zsidó rokon sem veszi rász néven, ha saját legközelebbi rokona vagy fia: a zsidó ügyvéd, még az egyes értekezéseket is felszámítja neki 3-5 írtjával. Még büszkén mondja: „Inkább saját fiamnak fizetem azt.”

A zsidó ügyvéd újkor benyújtja rendes ügyvédi számláját édes atyjának, testvérének, rokonainak; mert mindegyiknek volt pere. Mindannyi üzérkedett, tőzsérkedett.

De hogyné boldogulna a zsidó ügyvéd? – Ha keresztény fiú elnyeri az ügyvédi oklevelet, legtöbbször nagy nélkülözések árán, évek során át szerény ügyfelekre tesz szert; rágondol a házaséltre s nőül vesz valamely derék, legtöbbször szegény leányt, kit még jogászkorából szeret. A keresztény vőlegényt kidobná a jövendő após, ha előre merne alkudozni a hozományra.

A zsidójogászt, ha megnyerte ügyvédi oklevelét, másnap már az összes házasság-közvetítő zsidó alkuszok felkeresik, s ígérnek neki leányt 20, 40, 60, 80 ezerrel és főlebb: már a milyen az illető ügyvéd rokonsága. Nála csak az összeg határoz. A gazdag zsidócsaládok boldogok, ha ügyvédet vehetnek be családjukba. Ez majd védeni fogja az egész családot, ha bajba jönek. Pedig tudják előre, hogy olykor-olykor bajokba fognak keveredni.

A fiatal zsidóügyvéd-vőlegénynél az összeg a határozó. Hete-kig alkudoznak a közvetítő segélyével a leendő apóssal, s ha végre az összegben megegyeztek, a jövendő após nagy vacsorát rendez, s a vacsora végén a nagyreményű ifjú ügyvéd bevallja ekkor, tán először látott menyasszonyának, hogy „szív ből szereté!”

Pár hét alatt megvan a menyegző; de előbb a kialakult özszeget leolvassák a boldog vőlegény kezébe, csak így lép ez az oltárhoz. Egyik kezét zsebében a kapott pénzen tartva, másikkal fogva menyasszonya kis kezét, rebegi el a boldogító „igent”-t.

Nálunk kevés leány kap férjhezmenetelekor rögtön készpénzt; a zsidóknál minden menyasszony.

Nálunk a szülők holta után kapja csak a leány ki ősi jussát: a zsidó szülők ellenben így gondolkoznak:

„Minek várják az ifjak a mi halálunkat. Hadd kezdjenek, hadd boldoguljanak mindjárt.”

S boldogulnak is A kapott ezreket a kezdő zsidó ügyvéd kis részletekben azonnal kiadja uzsorás kamatra; a kamatból is megél mar, azonkívül minden egyes kölesönből új pert csinál magának. ügyvédje saját magának; ügyvéde egész uzsoráskodó családjának.

Így aztán hamar és könnyen boldogul. Úzik az uzsoráskodást, összeveszik olcsón az adósaiktól saját követeléseik fejében elárverezett ingatlanokat s pár év alatt kész urak; készítve újra előre, a jövőendő új zsidó ügyvédekét.

Így ássák aztán alá az ügyvédség tekintélyét. Ez az oka, az egyedüli oka annak, hogy e tisztességes állás tekintélye úgy alá-súlyedte.

Belátja ezt mindenki; miért nem alkalmaznak tehát a meggyökerezett betegség ellen radicales gyógyszereket? D.

Az első lépés.

„Reformálható-e a zsidóság?” cím alatt a „12 röpirat” első füzeté oly meggyőző érveléssel írt közleményt hoz, hogy én, ki ez iránybani szerény ismeretköröm mellett eddig a zsidóságot csak vallása s vallási fanatismusa rabjának tartottam, most nemesak mint ilyet, de mint az európai társadalom alapjait veszélyeztető élődsi népfajt is, kárhözatosnak ítélem.

A németországi s amerikai mozgalomról én rendkívül sokat tartok, mert ez a világ két legműveltebb népétől származik, biztosítja az ügy sikerét s nekünk igen előnyös hivatkozási háttérül s útmutatóul szolgál; helyeslem a nálunk megindított mozgalmakat is, mert az által, hogy a Nyugat új eszméinek s törekvéseinek tért engedünk, csak életrealitásunknak adjuk kétségbevonhatlan bizonyítékát. De kérdem: mi kézzelfogható eredménye lehet ily téren az örökös vitatkozásoknak és száraz elméleti fejtegetéseknek? Kérdem: nem határozottan előnyösebb s több eredménynyel járó dolog lenne-e, ha a helyett, hogy a meddő irodalmi tér életlen fegyvereivel tehetetlenkednénk, inkább a gyakorlati élet terén s gyakorlati eszközökkel fejtenénk ki rendszeresen vezetett működést s a külállamokkal együttesen megindítandó actiót?

Aljas üzemektől a zsidóarczbőr oly vastag, hogy nincs oly kigondolható gyalázó szó, melyre az elpirulhatna; a talmud tanítói s a zsidó társadalmi életelvektől annyira eldurvul s elállatiasodik a zsidó jellem, hogy az az irodalmi téren indított mozgalmat vagy támadást másképp nem is fogadhatja, minthogy egyszerűen csak mar-kába nevet rajta.

A talmud arczátlanágai páratlanul állanak a föld kerekségén páratlanul, mondom, mert egy istenhívő nép vallása sem hirdet az ember nemes érzelmeit ennyire gyalázó s lealázó gaz elveket; mert a talmud egyenes kicsúfolása minden emberinek; mert a talmud csak a zsidót tartja „ember”-nek, míg más hitfelekezetűt csak „állat” („kutya, disznó, barom” stb.) számba vesz.

S mi ez ellen, legalább a mai körülmények közt, az egyedül észszerű s lakonikus visszavágás?

Nem más, mint: hasonló fegyver alkalmazása, mely a keresztyén s nem-keresztyén világ által elfogadva, a következő két tételben nyerhet kifejezést:

1. Mi embernek tartunk mindenkit, ki – nem zsidó s állatnak minden élő lényt, mely nem ember;

2. De a zsidót csupán „zsidó”-nak tarthatjuk, mert ez, mint legalsóbb rangú lény, úgy az embernek, mint az állatnak alatta áll.

S miért legalsóbb rangú lény a zsidó?

Legalsóbb rangú lény a zsidó azért, mert a „kutya”, a „disznó” s más, a talmudban szereplő oktalan állat legalább őszinte ragaszkodással, szeretettel s kíméllettel viseltetik saját állattársai irányában; de a zsidó minden hasonló nemesebb érzelmet megvon embertársai s az emberi társadalom irányában s mint ilyen magát határozottan ezeken kívül helyezi.

A zsidó tudatlanság persze azt képzei, hogy ez a „kívül-helyezés” egyszersmind „felül-helyezés” is; keservesen csalódní fognak ebben majd akkor, ha az európai államok kimondják s végrehajtják Európa területéről való kiutasításukat, s ha majd ismét ott állanak, ahol Jeruzsálem lerombolásakor állottak s a hol, hogy ismét mielőbb álljanak, a civilizáció haladásának s az európai társadalom megmen-tésének egyedüli feltételét képezi.

És ez az idő nincs messze, be fog következni. Északamerikát, Németországot követi Franciaország, Angolország, követjük mi is, rövideden követni fogják majd a többi államok is. és az így megindult áradatot többé vissza nem tarthatja semmi, hanem magával söpri vagy megsemmisíti az mindazt, mi útjában áll.

Nálunk a zsidók persze úgy szeretnék feltüntetni a dolgot, mintha az egész mozgalom, az egész kérdés csak Istóczy Győző úr személyében összpontosulna, és nem terjedne ki a társadalmi élet minden rétegeire, úgyannyira nem, hogy szerintük nálunk Magyarországon ez az egész mozgalom úgyszólván csak Istóczy Győző ur személyéhez enne kötve En azonban saját határozott meggyőződéséből állíthatom hogy nincs senki, még a többi nemzetiségek között aki antisemitikus elveket ne vallana; csakhogy ezt eddig nem

hirdeti s mások előtt nem igen nyilvánítja. Ez mindenesetre sajnos körülmény ránk nézve, ha így marad; mert így az antisemitikus irány csak igen lassan juthat érvényre, s rövid idő alatt társulásra, országos antisemita szövetség alakítására s nagyobb mérvű actiók kifejtésére sem igen vezethet.

Ezen minden áron s mielőbb segíteni kell! Ez legyen a legelső-lépés!

Borsodi Szilágyi Dezső.

Államunk és a Judaismus.

„Difficile est satyram non scribere.”

Államunk, amint az alkotmányos térre tette lábát, vágatva rohant és rohan előre a Nyugat culturállamai nyomdokán. A rohanó nyargalás sebessége elfojtotta lélekzetét, elvette szemvilágát, repült és repül mint a vak légy, s már nem messze a fal, melybe fejét üti, úgy hogy véresen fog földre zuhanni; de azért nem hallgat senkire, nem fontol, nem gondolkodik. Oly intézményeket teremtett csupa meggondolatlan utánzási viszket égből, csupa nagyzási nyegleségből, melyek alapján ingatják meg nemzetiségünk épületét, s olyan helyzetet teremtett saját törvényhozása útján, a mely saját fáját irtja, pusztítja.

Ti tudós állambölcsek, ti tudós államférfiak, ti honatyák, kik intézitek a magyar nemzet sorsát, kiket a magyar alkotmány folyamányai emeltek oda, arra a magasztos polczra, hol jogosítva vagytok milliók sorsa felett határozni, olyan milliók sorsa felett, kik a ti véreitek: állapotjatok meg egy pillanatra sebes rohanástokban. Nézzetek körül, vizsgálódjatok, és ítélgetek. Meg fogtok győződni arról, hogy e sorokat nem fajgyűlölet, nem misanthropia, hanem a honszeretet sugallta tollba. Meg fogtok győződni arról, hogy oly helyzetet találtok, – ha azt megtalálni akarjátok, – melyre elfogult philanthropikus szívetek azt mondja: „Az nem lehet!” – „Az lehetetlen!”

Ti polgárosítottátok magyar földön a zsidót, ti édelegetek azzal a tudattal, hogy mi magasztos dolog egy elszórt, elnyomott népfaj azon egyedeinek, kik a mi hazánkban élnek, velünk közösen viselik a terheket, – megadni a polgárjogot, legyenek velünk egyenlők, felemeljük őket magunkhoz, sat.

Az eszme szép, az eszme magasztos, és illő is nyilvánulása olyan lovagias nemzethez, mint a magyar, mely még a barbár korban sem üldözte soha, sőt védte a gyengébbet, még akkor is, ha azt fegyverrel kezében legyőzte, és meghódította. Úgyde, ti bölcs elmék, miért felejtettetek el beletekinteni vagy szándékosan miért nem tekintettetek bele a dolog lényegébe? Miért nem néztétek az érem másik oldalát? Vagy ha láttátok, miért titkoltátok el? Miért nem vizsgáltátok, – vagy ha tudtátok, miért kicsinyeltétek azt a körülményt, hogy olyan népfajt vettetek fel a nemzettestbe, mely nem akar annak valódi tagja lenni soha, és a mely annál veszedelmesebb, minél jobban, – minél tüntetőbben kiabálja azt, hogy „én magyar vagyok!” Miért hagytátok figyelmen kívül azt, hogy olyan népiájjal van dolgotok, mely az akkori időkben tán a kényszer-szülte, – de ma már elavult ősi hagyományaihoz görcsösen és makacsul ragaszkodva, soha sem törekszik oda, – s ha teszi is, csak „kényszerűségből,” a „látszat” kedvéért teszi, – hogy szívvel és lélekkel azon állam és nemzetiség javára munkálkodnék, melynek kebelén piócza-módra él; hanem mindent elkövet, hogy minél többet árthasson; hogy így más nemzetek és népek romjain felépíthesse egykoron Izraelnek, – a Jehova „választott népének” országát.

Olvastátok a zsidók talmudját? Így beszél: „A Messiás majd visszaállítja a zsidó királyságot, és szolgálni fog neki minden nép, hódolni minden királyság.¹⁾ Ama boldog időben minden zsidónak 2800 szolgálója²⁾ és 310 világa lesz.³⁾ Hanem előbb óriási harc fog kitörni, melyben a népek kétharmada elvész, úgy, hogy a zsidóknak majd hét évi munkába kerül a zsákmányul esett fegyvereket elégetni.⁴⁾ És a zsidók, miután minden nemzeteknek kincse kezeikbe gyűl, mérhetetlenül meggazdagodnak, kincstáruk akkora lesz, hogy 300 számár fog kívántatni a kapuk és lakatok kulcsainak szállítására.⁵⁾ Minden nép felveszi majd akkor a zsidó vallást; de a keresztények ezen kegyelemnek nem lesznek részesei; hanem ki fognak irtatni az utólsóig,⁶⁾ mert az ördögöktől származnak.⁷⁾

A Judaismus államellenes törekvésének rugója és alapja tehát magában a zsidónak a talmudon alapuló világnézetében van letéve. Hát még az ebből folyó erkölcsstan milyen?!

1) Tr. Schabb f. 120. 1., Tr. Sanh. f. 88. 2. 99 1.– 2) Jalk. Schim. Ad. Is. f. 56 4 n 359; Bechai 6. i. h. f. 168 p. 37 és máshol – 3) Tr. Sanh. f. 101.1 – 4) Majne Jesch f. 74. 76 . I. Abarb. maschm. I. f. 49. 1-3.-5) Tr. Pes. f. 119; tr. Sanh. f. 110; Bechai i. h. p. 16. f. 62. 4. – 6) Tr. Jebam. f. 24 2; tr. aboda s. f. 3. 2; Abarb maschm. I. f. 65; Bechai. i. h. 85. 3. és sok más – 7) Zeror ham. f. 125. 2.

Persze, ti nagy tudósok, nagy bölcsei a 19-ik századnak, mintha csak veséitekből olvasnám, azt gondoltátok, akkor, annak idejében: „Eh! mit! vallás ide, vallás oda! Ilyen szemérművel nem illik hozzánk bibelődni. Az ő dolga, ki mit hisz. Egyik vallás olyan jó, mint a másik; tehát egyik olyan törvényes mint a másik!” Így gondolkodtatok ti, kik a vallást csak formáságnak tekintve, arra semmi súlyt sem fektettek, tekintetbe se vettétek. Tenmagatokból indultatok ki, azt gondolva, ha nektek nem kell vallás, hát másoknak sem kell; ha ti nagy emberek, tündöklő csillagok lehettek vallás nélkül: a por férgei, a kis emberek, a plebs is megélhet a nélkül, az bizony nem fog zavart csinálni az általatok fabrikált állam-rendszer boldogságának édenkertjében. Csalódtatok! Vakok voltatok, és nem láttatok. Szellemetek az elfogult vakság sötétében botorkál maiglan is, ha még ma sem láttok; vagy megátalkodott gonoszok vagytok és nem akartok látni. Behunyjátok szemeiteket a világosság elől szándékosan. Ne bocsássa meg mulasztástokat és eddigi botlásaitokat nemzetünk Geniusa soha!

Ha tinektek nem kell vallás, kell a zsidónak, ő megtartja, sőt makacsul ragaszkodik is hozzá, mert hasznát veszi. Csalhat, lophat, rabolhat, csak titokban történjék, a talmud megengedi,¹⁾ sőt erénynek deklarálja a bűntetteket, a nem-zsidóval szemben; és ezért veszélyes a Judaismus az államra nézve.

Hogy lehessen valódi honpolgár a zsidó? – ki a talmudból merített meggyőződésből mindenkit, aki nem zsidó. „goj”-nak tart. Ez a „goj” pedig annyit tesz, hogy: nem ember, hanem az állatnál is rosszabb, megfertőztetett valami, a kit megcsalni, megrabolni, sőt meggyilkolni is nemcsak hogy szabad, sőt erény.

Hogy lehessen valódi honpolgár a zsidó?– kinek a talmudon alapuló meggyőződése a rabbinismus szerint az, hogy az egész világon minden az ő kedvéért van teremtve, voltaképen minden az övé, a zsidó népé, s amit mások, a nem-zsidók bírnak, azok csak bitorolják azt; tehát morálja nemcsak hogy megengedi, sőt tanácsolja, hogy a goj-tól a bitorlott vagyont bármily úton-módon, bármily eszközökkel, visszaszerezze, birtokába vegye! Mert azt mondja Albo rabbi több másokkal együtt, hogy „Isten a zsidóknak hatalmat adott minden nép vagyona és élete felett.”²⁾

Hogyan lehessen valódi honpolgár a zsidó, kinek morálja a rabbinismus útján azt tanácsolja, hogy szükség esetén megesküdhetik hamisan is a bíróságok előtt, mindannyiszor, valahányszor ön-

¹⁾ Tr. Chagiga f. 16. 1., Kiddusch f. 40, 1.

²⁾ Seph, Jk. 3. cap 25. Jalk. Schim. f. 83. 3. n. 563.

magának vagy zsidó társának hasznát teheti hamis esküjével a gojim ellenében, és ennek árthat vele. A hamis eskü idején semmit sem kell egyebet tennie, mint „valami mást gondolnia,” vagy azt, hogy „kényszerítve van az esküre.”¹⁾ Tehát micsoda honpolgár az, kitől a törvény előtt érvényes és igaz esküt sem lehet várni?

Ha vannak zsidók, kiket a tudományos képzettség netán meghódított az emberiségnek, kik lerázva magukról a piszkot, mi a talmud tanaiból reájok ragadt, kik hátat fordítva az őzjögő rabbinismusnak, hazafiságban és jótettekben tündökölnék, mondom, ha ilyenek mégis léteznének, – mit alig hiszek, hogy mindazt őszintén, jószántukból cselekszik, – pirulniok kell saját vérük miatt, mely ereikben foly. Szégyenkezve pirulniok kell saját fajtájuk miatt, kik a falusi zugiskolák talmudbűzös légkörében nyerve összes kiképeztetésüket, mint valami prédára leső, éhes, alattomos, cseletvető, vérengző vadállatok, ravaszsággal telten lépnek ki az életbe, hol nem ismerik, de nem is akarják ismerni az „enyim-tied” fogalom közti különbséget a goj-jal szemben, sem az azt szabályozó emberi törvényeket, hisz az ő „morális törvényeik” mást diktálnak.

Nézzünk csak körül, akárhányat látunk, kik a falusi iskola porát lerázva magukról, 16 éves korukig sippal kezükben rongyot szedtek, 30 éves korukban már grófi vagy berezei urodalmat bérelnek, s 40 éves korukban már s a j á t j u k a grófi vagy hercegi uradalom, s keresztény egyházak patronusává nőttek ki magukat, s el is foglalják keresztény ünnepeken a volt patrónus székét a templomban, s megkövetelik, hogy a pap, ősi szokás szerint előttük extra a tömjénfüsttel „tömjénezzzen,” mert ez „nekik is dukál.”

Az együgyűek az ilyen rohamos gyarapodásban persze „életrealitást” látnak, azt még dicsőítik is; de aki ezen gyarapodás e s z k ö z e i t megfigyeli, annak undorral kell elfordulnia tőlük.

Ugyan kérem, melyik zsidó pénztőzsér kérdezte is egyizben komornyikjától, mikor nála felenyájai petitionáltak, – hogy ez és ez a (birodalom kormányzata élén álló) berezeg nem jelentette-e magát még ma? – Nem?! Nohát menjen el hozzá (t. i. a komornyik) hogy „azonnal» jöjjön ide! –S a hatalmas herczeg ott termett „azonnal”, a pénzkirály pedig a deputátiót mosolyogva bocsátotta el magától, hogy csak menjenek haza, meg lesz minden, amit kívánnak, s mégis lett. Valóban szép állapotok! –

Ily tanokkal saturált zsidóktól aztán ne várjunk épen semmi jót semmi üdvöset a világon; hát még ha a „kagal” is szabadságot adott nekik bizonyos dolgok végrehajtására!?

¹⁾ Schulch. a. jore. d. n. 232. § 12. 14.

Résen kell lennünk; mosolygó, hízelgő, alattomos és titkos el-lenségektől vagyunk környezve, kik már annyira vitték édes hazánk földén, hogy ministeri karszékeket döntögetnek fel.

Jövöre majd elbeszélem mindazon tényeket, melyeket saját magam tapasztaltam az életben; a zsidók azon üzelmeit, melyek ugyancsak csattanósan illusztrálják a fentebbi sorokban szellőz-tett tanok és zsidóerkölcsök tettekben való nyilvánulását.

Keöd József.

A falusi zsidó korcsmárosokról.

Hogy a világ, de leginkább azok, kik tán készakarva szemet hunynak a dologra, – kellőkép felismerhessék a zsidó jellemet, azt minden oldalról meg kell világítani; bármily társadalmi állást foglaljon el a zsidó, őt ebben jellemezni kell; mert csakis így lehet ki-tüntetni az apró részletekből az egészet, és biztosan azon követke-ztetést kihozni, hogy az a zsidó jellemet, a társadalmi állás lett legyen bármilyen, megváltoztatni nem képes; – a magasabb társadalmi állások legfőleg azt szülhetik, hogy a zsidó jellem egy ideig masz-kirozza magát az állás esetleges fényével, de a zsidó, zsidó marad mégis E népnek a jellemvonása kirí tehát mindenütt, és ugyanaz glacé-kesztyüben vagy rongyban, parfüm- vagy foghagymaszagban. E népnek csak egy inteniója van: az egyéni meggazdagodás; ennek feláldoz mindent, csak a czélt nem. Neki az erény vagy a bűn útja egy-formán kedves, – csak pénzt szerezhessen. O a polgári és honfiúi erényeket és tulajdonokat csak fitogtatja, de nem gyakorolja; – ő csak azért, addig tesz csak holmi hazafias tetteket, mert és a mig hasznosak neki. Ő vágyva vágyik emelkedni, – de szívesen el is bukik, ha ebből van haszna.

A zsidónak eleme a kereskedelmi pálya. Nem azért, mintha e pályára kiváló tulajdonokkal és tudománynyal bírna, – hanem azért, mert e pálya neki tárt kaput nyit a meggazdagodásra, és ép e pályán legnehezebb a kártyájába látni, mert e pályán ő leginkább megóv-hatja a becsületesség külszínét. Ő neki elve a „Geld regiert die Welt,” neki tehát legegység a pénzt, és mindenáron csakis pénzt kell szerezni, hogy így a pénz által szerezhessen hatalmat és a ha-talom által újra pénzt.

A kereskedelmi illetőleg üzleti téren a zsidóság is két részre oszlik: a nagyokra és kicsinyekre. A nagy kereskedők-, vállalkozók- és üzletemberekről nem szólok; mert nincs alkalmam e fajtár, tanulmányozni; de igenis látom a kisebb üzéreket. Én azt mondom, hogy a nagyobb vállalatoknál aránylag nem réusiroz oly könnyen a zsidótermészet (Dehogy nem! Szerk.), mert jobban a körmére néznek; – az ő eleme a détail-üzlet. Itt a krajczáros haszon hamarább szüli az ezres kamatot mint amott. Hanem egy tér sem felel meg úgy az egész üzlet-provinciában a zsidónak mint a korcsma. A hal eleme a viz,a zsidóé a korcsma; ez az ő kedvencz működési tere, az ő fejős tehene. – Bliktri ehhez képest minden, még tán a ministeri szék is; ezt már ez az üzlet neme hozza magával.

Régezte – habár akkor sem sikerült minden visszaélést és innen származó bajt megszüntetni, –mégsem fejthette ki a korcsma oly nagy mérvben az ő pusztító hatását mint most. Azelőtt ez és a törvény korlátja alatt állván, jobban szegetett szárnya e ragadozó ölyvnek. Míg a korcsmában a törvény jobban örködött, s míg a korcsmában keresztény tulajdonosok vagy bérlők ültek, nem ártottak annyit a korcsmák mint most, midőn a keresztény hit- és erkölcsellenes zsidó, az erkölcsében más módon meglazított nép bűnvágynak hódol. – Nem mondom én, hogy a keresztények között nem volt némely egyén, ki roszabb volt a gonosz zsidónál is; – de általán véve, már maga keresztényi nevelése a bérlőnek, hite, erkölcsé benne oly jellemet nevelt, mely őt gyarapodási vágyaiban minden útra lépni nem engedte; keresztény-lelkiismerete nem engedte őt azon gaz, test- és lélekölő eszközökhöz nyúlni, melyekhez a zsidó fordul, a kit saját hite és erkölcstana mintegy felhatalmaz arra, hogy a gojmot pusztítsa a hogy lehet. – A zsidó és keresztény gyarapodási vagy gazdagodási vágya közt nagy különbség van a kivitel és alkalmazásban. A keresztény is hasznot óhajt, de elborzad, hacsak fenékgig nem ördög, oly módoktól, a melyeket a zsidó mosolyogva fogad el; mert a keresztény végre is csak gyarapodni óhajt, de a zsidó nemcsak gyarapodni, de egyúttal minden keresztényt kipusztítani is akar, és e célra neki minden eszköz jó. Ő az általa okozott romok közt megindulás nélkül még mindig arról gondolkodik, hol van még szerezni való.

Minenek előtt előre kell bocsájtani, hogy mióta a „szabadság beütött,” a zsidók játéka is könnyebb lett a korcsmában. Azelőtt szigorúan felügyelt az előljáróság a korcsmai zárórákra; most micsoda közigazgatási előljárónak jut eszébe ez ügyben faluhelyen inquirálni? Az ifjúság zene- és táncmulatsága korlátolt volt: most csak fizesse meg a „stemplit« és ugrálja magát agyon, mi köze az államnak az

erkölcsi vagy anyagi kárhoz, ő eladott egy „stemplit” és punktum; most kinek mi köze hozzá, ha a falusi ember eladja vagy elissza a birtokát, és családját koldusbotra hozza? – Most a „szent szabadság” köpenye alatt, tehet mindenki a mit akar, bármilyen következménye van is az egyénre. A falusi ember vet: a Mojsli arat; a gavallér mulat, és maholnap a sok váltóra nincs más „megváltó,” mint a dob. Minek iszik a szegény ember, minek lumpol az úr? S ezzel vége? De hogy ez ivásnak és lumpolásnak útján szegné a törvény, ezt tiltja a „szent szabadság.”

Könnyíti a zsidó korcsmáros sorsát az ital minősége is. Mert a gyárilag készített holmi kábító italok, melyek közt a vízzel kevert spírítus még a legártatlanabb, a műbőrök és más műitalok olcsósága az ivást csak elősegíti, de egyúttal rombolólag hat a testi szervezetre és a lélekre. Az állam persze csak a szeszadót tartja szem előtt, és nem törődik azzal, ha azon italoctól a fél ország szeme fut is ki, csakhogy ő megkapja a díjját. Miből lehetne azt a sok finánczot fentartani, ha a zsidót korlátoznák az üzletben?

Mindenek között azonban legleverőbb azon tapasztalat, hogy az egyházi birtokokon majd minden korcsmában zsidó bérlő ül. Kit ér itt a felelősség a következményekért? Mindenesetre az egyházi birtokoknak is szabad javadalmaik jövedelmezőségét emelni, de oly drága erkölcsi áron, miként azt a zsidó bérlők árán elérik, valóban nem compatibilis ezen földes urak állásával. Templom és korcsma! Furcsa ellentét már magában véve is; de ha az egyházi földesúr címere mellé oda képzeljük egy zsidó hálósapkáját, mely alól a Mojsli elégülten mosolyog, midőn hallja, hogy pattog a plébános a részegség ellen: akkor – *difficile est satyram non scribere.* – Itt talán fel lehetne hozni azon védelmet az egyházi földesurak javára, hogy hát miért fogadnak a gazdatisztek zsidó bérlőt a korcsmába; ezért a földesurat nem lehet okolni. Dehogy nem! A földes úrnak van tudomása, legalább futólagos, arról, kik a bérlők? Mibe kerülne tehát az, ha az a püspök vagy káptalan kiadná a jószágigazgatónak a rendeletet, hogy zsidót ne merjen felvenni a bérletbe! Avagy ők is szembehunyva nézik, hogy „*pretium sanguinis*” a zsidó bérlő pénze? Ő nekik pedig ismerniök kellene a pápákés conciliumok határozatait „*contra familiaritatem hebraeorum cum christianis.*” Vagy azok a constitutiók nem birnak már legalább is benső érvénnyel? Avagy jobbak-e a zsidók most, mint akkor voltak? Van-e tudomásuk arról, hogy a gazdatisztek tisztességes keresztény bérlőket kiabajgatnak a bérletből, hogy a zsidókat behozhassák? Lehet, hogy az ispán, a kasznár meg az igazgató urnak ez jó „Geschäft” volt, de Isten előtt legalább is közvetve a püspök ur a felelős az erkölcsi és

vallási károkért! E tekintetben szép adatokkal szolgálhatnánk, és élénk színekkel festhetnénk le némely gazdatisztnak semiticus sympathiáit. Például: tudok egy esetet, ahol egy papi birtokban a lelkész fel akarván használni a bérletváltozás idejét, hogy a néprontó zsidó bérlőt kitúrhasssa: minden erejét és befolyását volt kénytelen latba vetni, hogy a zsidó concurrens és a tisztartó úr minden erőmegfeszítése ellenére, behozatta a keresztény bérlőt. Egy két év múlva bevallották a falubeliek, hogy mióta keresztény bérlőjük van, a község pár ezer forinttal gyarapodott; mert a keresztény bérlő, nem adván hitelbe, csak az ihatik, kinek esetleg pénze van. De nem sokáig tartott e boldogság! Letelvén az árenda, a gazdatiszt uram ismét azon alternatívát tette: „ha benn akar maradni, fizessen annyit, a mennyit a zsidó ígér – vagy ki vele!” Így is lett; a zsidó megtoldta egy pár garassal, és gazdálkodik a lelkek árán Ne osszunk tanácsot, csak azt mondjuk, hogy az egyházi földesurak nagyot lendíthetnének a nemzet jólétén, ha a zsidókat korcsmáikból kitolnák. Pénz vagy nemzeti erkölcs: zsidóval, vagy zsidó nélkül.

De mit nyer a publikum a mindenütt grassáló zsidó korcsmárosokkal? Kérdezzük az utazókat, kik ilyen zsidó korcsmába szorulnak, hogy mit tapasztaltak? Piszok, rondaság, olyan, hogy oda tisztességes ember be sem léphet. Enni vagy inni zsidónál még az uri kutya sem fog, nem még tisztességes ember. Már pedig mily gyötrelmes ez különösen oly vidékeken, a hol vasút nincsen, és más hely nincs, mint pusztán a Mojsli háza! A ki aztán ilyen helyre szorul, azt ugyan megáldj a az Isten, mint a suhai malmot.

Hogy a zsidóság két-harmadrészben okozója a hazánkban is újabb időben nagymérvű korhelységnek, az bizonyos; de ezt competens helyen belátni nem akarják, mert félnek, hogy vagy az árenda csökken vagy az adó. Ismerek én oly környéket, a hol csupa zsidó bérlők vannak, és láttam ott az ivási következményeket. Borzad az ember! A nép jóformán egész évben hitelbe iszik, őszkor a zsidó szedi a gabonát, – a férfiak közt egy jó arcszínű nincs, a nők szinte többé kevésbé isznak; az újjonszülött olyan csúnya, hogy alig lehet, undor nélkül nézni, a gyermekek úgy mint az öregek nyavalyatorősek, a kisdedek része az első évben ebben a nyavalyában veszik el, mit a részeg szülő beléje olt. Apró kis községekben 2-300 akó pálinka fogy el, a Smûle nagy örömére.

Tudok egy községet, a mely egyike volt megyéje leggazdagabb habár majd legkisebb községének; de ez maga bírván a korcsmáltatási jogot, egész a legutóbbi időkig zsidót a faluba be nem eresztett. Csak az újabb generáció, a nagy árenda csalétkétől félrevezetve,

eresztette be a zsidót. – Csak pár év még: – a község tele van adóssággal, a zsidónak pedig már öt telke van.

De tudok egy okosabb német falut. Ott a gazdatiszt erőnek erejével betuszkolt egy zsidó bérlőt, holott soha ilyen ott nem volt. A község könyörgött, hogy hagyják meg a keresztény bérlőt; – de süketnek hegedültek! Ekkor a falu összebeszélt: senki a korcsmába nem ment, senki a zsidó boltban nem vásárolt; mert összebeszélés folytán falu-sorjából kirendeltek egyet, a ki befogott és összevásárolt mindent a városban az egyesek számára. Félév múlva az Iczig elment, azt se mondta hogy „alásszolgája,” az uradalom (pedig egyházi birtok) kénytelen volt a keresztény bérlőt visszatenni.

A regalisták kimondhatlan sokat tehetnének az ország anyagi javára, ha összeszólalkoznának, és a nép javát is szívökre vennék, ne csak saját hasznukat. Ne mondjuk azt, hogy: hát minek isznak annyit, senki sem kényszeríti őket. Ez hiu mentség. Vegyék szemügyre azon ezernyi trafikát, a mit a zsidó elkövet, hogy a népet korcscsá tegye, maholnap pedig egészen hatalmába kerítse, és nem fogják mondani, hogy „minek iszik a falusi ember,” mert belátják, hogy a falusit formaliter tehetetlenné teszi a zsidó, midőn minden jobb érzést kiöl az emberben az ivás által. – Hiába menydörögnek a papok, hiába az iskolai nevelés, míg a regalisták, világiak úgy de különösen a főpapság, a nagyobb árenda fejében elfogadják a zsidót, az erkölcsi és anyagi következményekkel együtt. Egyszer egy gazdatiszttal e felől beszélgetvén, én rosszaltam az eljárást; – feleletül ezt nyertem: „Lássd barátom, ez azért van, mert maholnap bejön a regale-váltsáir, és akkor produkáljuk az eddigi magas áru szerződéseket, és így annál nagyobb váltságdíjat kapunk” – Ergo, szenvedj nemzet, – csakhogy a regalisták pénzt kapjanak!

Eddig csak az volt mondva, hogy a zsidók csak a felvidéken uralkodnak; – de most azt látjuk, hogy ide lenn is a legszebb, legmagyarabb falvakban is befészkeltek magukat, és ott is, hol a magyar nép azelőtt csak a rándult ló inát kente pálinkával, most már ő issza maga – és vész, pusztul.

No de ezúttal elég ennyi; szóljon hozzá más is. Hisz ez a főtere a zsidónak, innen kell kiugratni.

A ki tud valamit: szóljon; ezt kívánja a honszeretet, ezt a nemzeti fentartás érdeke. Emlékezzünk a költő szavára: „Oroszlánokkal vívtunk valaha, és most a férgek egyenek meg?” Rántsuk ki a nemzetet e nép karjaiból, mely csak keresztet tudott adni annak, a ki azt tanította: „Szeressd felebarátodat mint tenmagadat.” Sokat mindent megtehetünk, csak akarat legyen és – becsületesség!

Antisemita.

Egynémely magyar lap magatartása az antisemitikus mozgalommal szemben.

Tartózkodva mártom tollamat tintatartómba; mert a mai elzsidósodott világban igen könnyen megeshetnék az is, hogy ugyanazon folyadékból, melyet tintatartóm magában rejt, készül egy semita-befolyásolt, jobban mondva, obligát anti-antisemitikus czikk. Bizony nem lenne lehetetlen!

Hisz Magyarország s mondhatni Európa több országa is, a zsidók által annyira inficiált időt ért már, a melyben mi sem lehetlenség.

Ilyen időket élünk! Látjuk ezt magyar napilapjaink azon részénél, mely közvetlen zsidókenyéren táplálkozva, dehogy merne más véleményt nyilvánítani, mint a melyet kenyéradó ő-zsidóságának reputációja megvár, megkíván, – különbeni elcsapatas terhe alatt.

És mindenesetre undorodásig sajnos körülmény az, hogy immár Magyarországon a zsidó befolyás, zsidó terrorizálás oly nagyra nőtte ki magát s legfőkép országunk szívében Budapesten, hogy merem állítani, miszerint nincs az a testület, – hogy többet mondjak, személy, – mely ne érezte volna, és ne érezné jelenleg is, nem egy, de számtalan alkalommal, azoknak súlyát, kártékony hatását. És mégis de hányan vannak, kik a jövő reménytelenségével – hogy a sémiták káros gazdálkodásától valaha megmeneküljünk, – egy lemondó „non possumus”-sóhajjal hajtják meg fejüket és nyugosznak meg abban, a min változtatni immár gyöngéeknek érzik magukat.

Ezt tehetik oly egyes személyek, kik kicsinyhitűek, kiknek a rász is jó akkor, ha jobb nincsen, – de éppen nem teheti a sajtó, a mely magánérdekeknek engedelmes szolgájává nem fajulhat; –hanem a hazafiasán érző honpolgárok érdekeit képviselni lenne szent hivatása, – nem pedig, mint néhány napilap tévé, – pártjára állani a legkicsinyesebb, legsilányabb magánérdekek megóvásáért, azon fajnak, mely üzelmeinél, a nevetségességig ferde, de ránk nézve mégis káros befolyású jelleménél fogva, népünk által perhorescáltatik.

Ezen körülmény a célba vett lapok előtt sem ismeretlen. Jól tudják, hogy a közérzülettel szemben elfoglalt állásuk helytelen; de remélik, hogy hisz ez akkor is föladható lesz, ha a megindult eszmemozgalom térfoglalása nagyobb-nagyobb leend és kiirthatlan gyökeret ver a nép szívében. Ekkor úgyis az árral fogának úszni. Addig azonban vagy nem akarják látni némely lapok a magyar nép érdekeivel szemben való ellenlábasságukat, vagy azt kicsinyelven és néhány ember „agyrémenek” akarván föltüntetni, a míg lehet, hódolnak a jövedelmet hozó mellékérdekeknek. Amit tesz ama néhány

lap, azt maga magának teszi. A következmények is őt érintik kellemetlenül. S mivel ama néhány zsidó előfizetőt ésannoncirozót nem akarják elveszíteni, hazánkfiai előtt úgy igyekeznek föltüntetni e mozgalmat, mintha arra épen semmi szükség sem volna, mert hisz a nemzeti érdekek nem igénylik a védelmet még azon esetben sem, ha a zsidók valamennyi magyar birtokot magukévá tesznek. A zsidóságnak pedig, a népmondással élve – hogy a kecske is jóllakjék, meg a káposzta is megmaradjon,– behízelgőleg kedveskednek azzal, hogy pártfogásukat biztosítják ama néhány, képzelgőnek nevezett emberrel szemben, kik által üldözés alá vétettek. Sajnos, hogy akad oly lekenyerezett magyar lap, mely a nemzeti érzületnek ily arczulcsapásával, el akarja kifosztogatott népünkkel hitetni, hogy az egész zsidó-foglalás, zsidó uzsora, zsidó arczátlanság, zsidó terrorismus nem egyéb, mint tréfás zsidó-heccz, hóbortos agyrem.

Nincs a földön oly ocsmány, rút szerep, melyre vállalkozó ne akadna. Ilyen ezen zsidó-pajtás szerep is. De merem állítani: alig van Budapesten (a provincián aránylag kevesebb) magyar nyelven szerkesztett lap, melyben 1-2-3 sőt több zsidó közre ne működnék, hol mint kiadó, hol mint szerkesztő, hol mint munkatárs. Az utolsó is tud magának ezek közül a lap tartalmára – ha kérdésük kerül szőnyegre, – akkora befolyást kiszemtelenkedni, hogy saját kedvelt fájának bőre szárazon maradjon. Nem is szólok azokról, kik mint kiadók, vagy szerkesztők, a finanziaális fokos-kérdés hegemóniáját kezükben tartják. De az már valóban megbocsáthatlan rút véték, hogy oly nem-zsidó író is akad, aki – bár a főlebbvaló kiadó avagy szerkesztő sem zsidó, mégis azok sorába áll, a kik ellen e folyóirat küzd, – csupán kicsinylelkű, de anyagi hasznot remélő kedveskedésből, s oly zsidó-szájízre termett cikkeket ír, hogy bevallanók tiszteletbeli zsidónak. Erre is tudok több példát. A zsidónak mindig van annyi raffineriája, hogy saját maga mellett, önmaga ritkán ír, míg sorainkból ezt tenni valakit beugrathat, olyat p. o. a kinek jó neve és talán irodalmi tekintélye is van.

Ilyen s ehhez hasonló fegyverekkel küzd hazafias ügyünk ellen a zsidóság s annak zsoldjában néhány magyar lap. Ily paizs mögé rejtve magát, midőn ő reá mérjük a csapást, a kimért ütést azon, sorainkból elcsábítottak fogják föl, kiket ők paizsokul fölhasználnak.

Avagy az emberiségi szempontok magas teoriájának megvédésével mentegetőznének ama „terrorizált” lapok? Elismerem, ez ép oly szép, mint nemes eszme, egyenlő élet- és jellemviszonyok között, de ez is csak ott a hol, p. o. tán – de csakis tán – Amerikában, hol a nemzetiségi kérdések alá vannak vetve az emberi társadalmi egyéb kérdéseknek. De itt nálunk Magyarországon, saját őseink nemes vére

által drágán megvásárolt édes hazánkat senki fia prédájának, kótyavetyéljenek oda nem vethetjük. Nem, ezt nem tehetjük; nemcsak azért nem, mert a századokon át folytatott harcok alatt meggyérült órainkkal, ez aljas, alattomos harcnemmel szemben, melyet a zsidók úznek. – védeni magunkat – hasonló fegyverek hiányával, nem vagyunk képesek: de azért sem, mert így haladva, a magyar nemzet rövid időn hontalan lesz saját hazájában.

És lám, mégis a zsidóság, mely rongyban jött hozzánk, rongyon kezdte nálunk: évről-évre, napról-napra nagyobb területet foglal el magának minden vér nélkül, csak a talmudjából merített, de már vérévé vált üzleti szédelgésével; embertársaival szemben a szemteleuséig vitt merész, tolakodó fogásaival, meghunyászkodásával s az aránytalanul nagy haszon reményébeni szívós kietartással. Világos mindnyájunk előtt, hogy ezen elősorolt „nemes” tulajdonokat mi őseinktől nem örököltük, tehát ily vendégekkel, a kiknek alattomos fegyvereihez hasonló eszközökkel mi bár rendelkezhetnénk, de nemzetünk szebb jelleme feladása árán, rendelkezni nem óhajtunk, – egy fedél alatt csak úgy élhetünk meg, ha szokásainkat elsajátíthatnák, azaz szakítanának múltjokkal, becsületes derék polgári munkásai lennének a magyar társadalomnak. Ennek keresztülvitelére egy század is csekély idő volna. A farkasból akkor is bajosan lesz bárány. Bár most is történik ily átváltozási processus szárnypróbálgatása; de mindannyiszor kitűnik, hogy báránybőrbe bujt csak a farkas, mi által még gyanútlanabban üzheti szokott fogásait megajtendő zsákmányán.

Hóbortnak nevezi néhány „kicsinyhitű” lap a zsidóellenes mozgalmat. Pedig bizony nem hóbort ez urak! Lám, mi nem becsüljük oly csekélyre az ellenség fegyvereinek erejét, mint a t. kicsinyléssel czikkező urak. Azt perorálják szüntelen, miszerint legyen kinek-kinek annyi esze, hogy ne engedje magát behuzatni a zsidó raffineria által. Teljesen osztom e nézetet. Szemesé a világ – mondja a példaszó. De kit kárhoztassunk tehát? Népünket, mely nem tud eléggé szemes lenni; avagy a zsidóságot, mely nagyon is az? Azt kárhoztassuk, hogy nemcsak magyar köznépünk, de magasabb rangú magyarjaink sem születtek eléggé szemeseknek? A míg oda jutunk hogy eléggé „szemesek” lehetnénk, addig a valóban „szemes” zsidóság nemzetünk javát oly annyira kiszivattyúzza, hogy a zsidók kegyelemkenyerére leszünk szorulva, ugyanazokéra, kik a magyar emberrel veleszületett becsületérzésből eredő gyöngye oldalait galádul saját javaik gyarapítására minden lehető piszkos módon kihasználták és Magyarországunk legbecsületesbjeit koldusbotra juttatták.

Ama bizonyos lapok persze ezt is kicsinységnek veszik. De csak néznének körül az országban, emez ámitásra beugratott lapok, hiszem bedugnák füleiket ama dobok lugubre hangja elől, melyek a legderékebb családoknak utolsó falatját, rongyát nyújtják töltelekül a zsidó-uzsora feneketlen zsákjának. Elszorulna szívük ama látványon, midőn a becsületben megőszült és saját házából mint rózsa eb kivert öreg gazdának elfojtani akart könyűit látnák napbarnított arczára kicsordulni és búcsúzni az annyi kedves órát látott falaktól, környező barátaitól, kik már csak szóbeli vigasztal próbálgatnak segíteni rajta, mert már valamenyien ott állanak, hogy ma-holnap Iczig meg náluk ütteti meg a dobot. Biz ez mind szomorú látvány a jelenben, és milyenek a jövő kilátásai! Olvassák meg a hivatalos lap árveréseinek sorát és látni fogják, hogy a legjobb magyar nevek mint alperesek és a legismertebb, egyszersmind gyűlölt nevek mint fölperesek fungálnak benne; megfordítva soha! Ha akad egy-egy zsidó alperes, úgy annak jó sorsa épen ez előre kiszámított bukással van biztosítva.

Ha törvényeink nem gondoskodhatnak ez ezerkөрmü rafinériákkal szemben mentőeszközzel, megtorlásról, úgy társadalmunk kénytelen azokról gondoskodni. De épen ettől irtóznak a zsidók, ez ellen iratnak terjedelmes cikkeket, mert jól tudják, hogy az ily örökös által elvágatnék útja piszkos és az egész társadalmat megmételvező gazdálkodásuknak.

És mégis akad magyar lap, mely ez egyedüli mentő eszközt, t. i. a nép fölvilágosítását a veszedelemmel szemben, nemhogy istápolná, de sőt szükségtelenségét prédikálja. Valóban megszégyenül jelensége ez a zsidó terrorizmus aljas működésének.

E röpiratok első füzetében némileg ismertetett a zsidó talmud, a minden zsidó magzat abc-je. A ki azt előbb nem ismerte egész terjedelmében, és csak most ismerhette meg – legalább egyes részeiben az előtt egy oly talány fejtetett meg, melynek nyitjára enélkül sohasem jöhetett volna rá. Nézzük, illetőleg figyeljük meg a zsidóság szívós kitartását valamely őt érdeklő ügy iránt, figyeljük meg ama – legszelídebb néven – szemtelen merészséget, ama – bizonyos kifürkészhetlen cél iránti határozott ragaszkodást, biztosságot, ama jóakaratot negélyező s mégis szívtelen bánásmódot, melyet valaminek elérésénél eszközül használ a mikor prédáját elejteni akarja: és emellett olvassuk el a talmud törvénybe és morálba ütköző ocsmány tanait: be fogjuk ismerni azon tény igazságát, hogy a talmud a zsidóknak ép úgy mindennapi kenyerük, mint nekünk magyaroknak az egyeneslelkűség és becsület. Hiában állítja bárki azt, hogy a talmudra a zsidót nem oktatják. Kérdezzen ki egy még kellő raffineriával nem

bíró zsidó fiút arról, valjon tanulta-e a talmudot, és „igen”-nel felel avagy ha kitérő választ ad, – mert erre is tanítják, – ha netán a talmud” szót magát meg nem értene, vagy érteni nem akarná, úgy egyes pontjai iránt kikérdezve, biztos lehet, hogy vagy igennel felel, vagy a felelet elől megugrik.

De természetesen – némely lapnak – ez is ártalmatlan dolog.

Ha tehát a zsidó gyereket arra tanítják – pedig bizton tanítják, – hogy övé a föld és a gojimok (keresztyének) szolgálai adattak neki; továbbá arra tanítják, hogy a tisztátlanokat – mert a keresztyén előttük nem felebarát – miként csalják, lopják, s más ezer, ott felsorolt módon szivattyúzzák ki: hogyan várhatnánk tőlük– ha föl-növekedtek – mást, mint a mit atyáikon, nagyatyáikon, szóval egész pereputtyukon folyton keserűen tapasztalunk, s mely irányhoz mind ez ideig oly következetesek tudtak maradni? A törvény – czéljánál fogva – azt meg nem tűrhetné, hogy ily erkölcsben neveljenek embereket a társadalomnak; de van a zsidóknak eszük, azt nyilvánosan nem fitogtatni, és mi ennek csakis zibbasztólag átkos következményeit érezzük.

Állítsuk már most ezen erkölcstelen oktatásokkal szembe ama szép tant, melyre minket még akkor is midőn még csak gagyogni kezdünk – tanítanak. Mily szembeszökő különbség! Türelemre, felebaráti szeretetre, nemes önfeláldozásra s más ily tanokra intenek bennünket; míg őket épen ezek ellenkezőjére, már t. i. nem önmagukkal, csak velünk szemben. Hogyan lehessen tehát valaha kompatibilitásról szó nálunk két ily elkülönítő tan követői közt – nem annyira vallási, mint társadalmi erkölcs-rendőri tekintetben? A gonosz mindig győz a jámbor fölött. Könnyebben sikerül száz, emberi becsületben megbízó derék embert fölültetni, rászedni, megcsalni, meglopni raffineriával párosult gonosz szándékkal egy embernek, mint száz becsületesnek megkárosítani egy, azon tanban nevelt pffikus zsidót.

Ama néhány lapot, mely zsidó-ügyet szegődött be védeni, ha azt hiszi, hogy nem zsidó raffineriával ugrattatott be, nagyon rövidlátásnak kellene neveznem.

Ismerjük jól az ily zsidó-védelmezés kútforrásait. Azért csak azt javasolhatjuk, hogy hagyjanak fel ama lapok a zsidó-védelmezéssel mert ezzel sem a hazafias közérdekeknek, sem a zsidóságnak nem tesznek hasznót. Amazok képviselői dermedtségükből már ébrednek, s okulni tanulnak a saját kárukon, a zsidók pedig a helyett, hogy javítanának magukon, – ama lapok által eddigi vétkes magatartásukban csak megerősítve lesznek s tovább vágják önmaguk alatt a fát. Avagy ha meg továbbra is ez irányú magatartásra hecczelik a zsidóságot.

tegyék meg egyszersmind azt is, hogy becsületes magyar népünknek adják kezébe az eszközt, azok túlcsapongásaival szemben magát megvédehetni. Ha lapjaink megfeledeknének hazafias kötelességükről továbbra is, és a nemzeti érdekek és a nemzet fiainak közérzületével szemben megtartják eddigi fenyegető állásukat: ám lássák ők, hogy miként bontakoznak ki ama keserű következményekből melyeket ők maguk szereztek önmaguknak.

E füzetek szerkesztője és barátai megteszik kötelességüket. Rámutatnak a nemzet sebére. Gyógyírt ajánlanak, s ha netán ez mégis hatást tévesztene: egy nemzet még mindig áll hátuk mögött, melyből csak akad annyi és olyan ügybuzgó férfiú, ki biztos szert tud ajánlani e pestis ellen.

A mozgalom viszhangra talált az egész országban; de e viszhang nem elhaló, sőt tovább-tovább hatalmasabbá válik, lelket önt a kicsinyhitűekbe, felbátorítja a világosan látó, de még bátortalan jobb érzésűeket, és el fogja söpörni a gáncoskodó útbanállókat.

Várfalvi F. Dénes.

A berlini Antisemita-Liga nyílt levele.

Berlin, 1880. október 15.

T. Istóczy Victor országgyűlési képviselő úrnak

Dömötöri,

Magyarország, Vasmegye.

A tisztelettel alulírt Antisemita-Ligának Berlinben van szerencséje, Uraságodnak, a mindnyájunk iránt ellenséges sémita betolakodók ellenében kifejtett erélyes működéséért, legteljesebb elismerésünket és köszönetünket nyilvánítani.

Miként az önök szép hazájában, úgy nálunk Németországban is, nőttön nő azon férfiak száma, a kik ezen közös ellenség ellen minden eszközzel küzdeni el vannak határozva.

Küzdjünk és győzzünk egymással karöltve!

Quod Deus bene vertat!

P. H.

Megbízásból:

Az elnök:
Müller Richárd s. k.
mérnök.

Knauer Albert s. k.
kereskedő.

Treitschke Henrik, német birodalmi gyűlési képviselő a zsidókról.

Treitschke Henrik, a német birodalmi gyűlésnek és a szabadelvű pártnak egyik legkiválóbb tagja s Bismarck herceg bizalmas embere, az általa szerkesztett „Preussische Jahrbücher” 44. és 45. füzetében a németországi zsidókérdésről is nyilatkozván, egyebek közt a következőket írja:

„Azon mély hangulatváltozás tünetei között, a mely népünket át- meg átjárja, egyik sem oly feltűnő, mint a zsidóság elleni szenvedélyes mozgalom. Kevéssel ezelőtt Németországban még a „megfordított hep-hep-kiabálás” járta. A németek, francziák s minden más nép nemzeti hibái fölött tartózkodás nélkül lehetett a legkeményebb dolgokat mondani; a ki azonban merészkedett a zsidó jellem bármely tagadhatlan gyengéje felől igazságosan és mérséklettel beszélni, azonnal az egész sajtó által barbárnak és vallásüldözőnek bélyegeztetett. Ma azonban már oda jutottunk, hogy a boroszlói választók többsége – nyilván nem vad felindulásban, hanem nyugodt megfontolással, – összeesküdött, hogy semmi körülmények közt zsidót országgyűlési képviselőnek meg nem választ; antisemita-egyletek jönnek létre, izgatott hangulatú gyűlésekben fejtegettik a zsidókérdés, és zsidóellenes röpiratok egész özöne árasztja el a könyvpiacot. Váljon a mély és sokáig visszafojtott haragnak ezen kitörései valósággal csak mulékony felindulás-e, oly üres és felületes, mint egykor a teuton zsidóheccz 1819-ben volt? – Nem; a tömegek ösztöne valóban az új német közéletnek egy súlyos veszedelmét, egy szerfölött aggályt gerjesztő megkárosítását ismerte fel helyesen; nem üres szójárás az, ha ma az emberek egy német zsidókérdésről beszélnek.

Ha angolok és francziák némi kicsinyléssel beszélnek a németek „előítéletéről” a zsidók ellenében, úgy azt kell nekik felelnünk: Ti nem ismeritek a mi viszonyainkat; ti szerencsésebb viszonyok közt éltek, a melyek ilyen „előítéletek” létrejöttét kizárják. A zsidók száma Nyugat-Európában oly csekély, hogy ők észrevehető befolyást a nemzeti erkölcsökre nem gyakorolhatnak; (Hát például Gambetta? Szerk.) a mi keleti határainkon pedig a kimerithetlen lengyelországi bölcsöböl évről-évre falkástul nyomulnak be a törekvő bugyogó-áruló ifjak a kiknek gyermekei és unokái egykor Németország börtönait és hírlapjait fogják uralni; e bevándorlás szem-melláthatólag növekszik s mind komolyabbá lesz az a kérdés, mikép lehetne ezt az idegen nemzetiséget valahogy a mienkkel összeolvasztani? (Semmikép sem. Szerk)

A legutóbbi időben a zsidóság köreiben egy veszélyes elkapottsági szellem ébredt fel. Olvassuk csak a zsidók történetét Graetz-tól: minő fanatikus düh található ott az „öröklött ellenség”: a keresztyénség ellen, minő halálos gyűlölet épen a legtisztább és leghatalmasabb képviselői ellen a német természetnek, Luthertől kezdve le egészen Göthe-ig és Fichte-ig. És minő üres, sértő henczegés! Itten szünteleni gyűlöletes piszkoló beszédek között bizonyítatik, hogy Kant nemzete tulajdonkép csak a zsidók által lett a humanitásra nevelve; hogy Lessing és Göthe nyelve tulajdonkép csak Börne és Heine által lett a szépség, a szellem és az élez iránt fogékonytá téve! És ez a megátalkodott megvetés a német gojim irányában épenséggel nem egyes fanatikusok érzelme. A német kereskedelmi városokban bizonyára van sok tisztességes zsidó firma; de kétségtelenül a semitaságnak a Gründer-garázdálkodás csalásaiban, hunczutságaiban és szemtelen kapzsiságában nagy része, s napjaink rút materialismusában súlyos bűnrészesége van, a mely materialismus minden munkát csak „Geschäft”-nek tekint, és népünk régi kedélyes munkakedvét elfojtással fenyegeti; s ezer meg ezer német faluban ott ül a zsidó, szomszédait uzsoráskodással birtokukból kibecsülve. A művészet és tudomány vezérférfiai közt a zsidók száma nem igen nagy; annál erősebb a harmadrangú sémita talentumok élelmes serege. És minő szorosan összetart ez az irodalmár-raj; minő biztosan dolgozik a kölcsönösség kipróbált üzletelvére alapított halhatatlansági biztosító társulat arra a célra, hogy minden zsidó fűzfapoéta azon egy napig tartó dicsőséget, melyet az újságok osztogatnak, pengő készpénzben, késedelmi kamatok nélkül, zsebre vág hassa.

A zsidóság túlsúlya azonban legveszélyesebb módon a napisajtóban működik. Tíz éven át sok német városban a közvélemény zsidó tollak által lett csinálva; a szabadelvű pártnak szerencsétlensége és bukásának egyik oka az volt, hogy épen az: ő sajtója engedett nagyon is nagy tért a zsidóságnak. Ezen természetellenes állapotnak természetes visszahatása a sajtó alélt-sága lett; az emberek többé nem engedték a fejükből kiveretni azt, hogy a zsidók írják az újságokat, s ezért semmit sem akarnak többé nekik hinni. Börne hozta be legelőször a journalistikába a tulajdonképi szemérmetlen hangot. Ehhez járul ama szerencsétlen lóto-futó előretolakodás, a mely minden lében kanál akar lenni, és a mely nem áll még a keresztyén egyházak belügyeiben is hivatott bíróként ítéletet mondani. Amit zsidó újságírók a keresztyénség elleni piszkolódásokban és élczelődésekben nyújtanak,

teljességgel fellázító, és az ilyen káromlások népünknek saját nyel-
tén mint a „német” felvilágosodottság legújabb vívmányai tálat-
tatnak fel! Alighogy az emancipáció kivivatott, a zsidók szem-
telenül „írott kötelezvényüket” fitogtatták; követelték a betűsze-
rinti paritást mindenben és mindent illetőleg, és nem akarták látni,
hogy mi németek utóvégre is csak keresztyén nép vagyunk, és
a zsidók közöttünk kisebbségben vannak; megéltük, hogy a zsi-
dók az iskolákban a keresztyén képek eltávolítását, sőt a szom-
bat megünnepelését is követelték!

Mіндеzen viszonyokat áttekintve, – és mennyit lehetne még
mondani! – a jelenlegi zajos agitáció brutális és gyűlöletes lehet
ugyan, de természetes visszahatása az a germán népérzületnek
egy idegen elem ellenében, a mely idegen elem életünkben nagyon
is tág tért foglalt el. Ezen agitációnak legalább is meg van az az
érdeme, hogy egy csendes valótlanágnak (stille Unwahrheit)
büverejétől megszabadított bennünket; már az is nyereség, hogy
egy baj, a melyet mindenki érzett, de senki hozzányúlni nem mert,
most nyílt megbeszélés tárgyát képezi. Ne áltassuk magunkat,
a mozgalom igen mélyreható és erős; némely ke-
resztyén-sociális szónokok bölcsességmondásai fölött (Czélzás
Stöckerre, Vilmos császár udvari prédikátorára. Szerk.) üzött
holmi tréfálódzásokkal nem lehet e z t a mozgalmat megállítani.
Fel egészen a legfelsőbb műveltség köreiig, férfiak
között, kik a vallási türelmetlenség, vagy a nemzeti dölyf minden
gondolatát undorral utasítanak maguktól vissza, – ma mint
egy egyetlen szájból harsan fel a kiáltás: „a zsi-
dók a mi szerencsétlenségünk!”

Antisemitismus Galicziában.

Semmi sem bizonyítja jobban azon tényt, hogy a zsidókérdés
a szellemeket mindenütt élénken foglalkoztatja, s hogy az antise-
mitikus mozgalom hullámai feltartóztathatlanul hömpölyögnek tova,
mint az a körülmény, hogy a zsidó uralom klasszikus földén, Gali-
cziában is megindult az antisemitikus mozgalom

A lengyel nemzet volt az, mely a sémita kígyót keblére ölelte
akkor, a midőn az valamennyi többi európai államból kiűzve lett; és a
lengyel nemzet az európai népcsalád ellen elkövetett ezen árulá-
sát hazájának szétromboltatásával fizette meg. Mert a zsidóság lett
azon szű, a mely a lengyel állam terebélyes tölgyét lassankint

összeőrölte, a mely szüette fa aztán, a vihar első fuvalmára, dicstellenül dőlt a porba.

Tehát a lengyel nemzet is megmozdult. És ezt jól tette. Mert, ha hazájának visszaállításáról nemcsak álmodozni akar, hanem azt joggal remélni is akarja: úgy erre az első lépés az, hogy bukásának eredeti legfőbb okától: a zsidó pestistől mielőbb megszabadítsa magát. Ezzel egyszersmind némileg jóváteszi azon világtörténelmi büntetést is, a melyet Európán s az emberiségen elkövetett azzal, hogy hazáját mesterséges „zsidó-tenyészdévé,” „zsidó melegágygyá” tette, a mely „pepineria” csemetéi újra elárasztották a magát annak idején tőlük szerencsésen megszabadított többi Európát.

A napokban Lembergől egy felhívást vettünk Merunovicz Theophil, ottani hírlapíró aláírásával, a mely mellett egy, „Egyen-jogúsítás” című társulat alapszabály-tervezete közöltetik. Némileg kerülő úton ugyan, de mégis rátalál a kissé félénk hangon írt felhívás és az alapszabály-tervezet a dolog lényegére. Merunovicz úr az „Egyen-jogúsítás” szó alatt érti azt, hogy a zsidók „egyenjogúsítassanak” velünk oly értelemben, hogy tényleges „privilegiumokat” velünk szemben ne élvezzenek. Ezzel Merunovicz úr és elvtársai azon zsidó társadalmi intézményeknek törvényhozás útján való lerombolását értik, a mely zsidó társadalmi intézmények ellenünk, nem-zsidók ellen vannak irányozva. Nézetünk szerint ez sem a lengyeleknek sem senkinek nem fog sikerülni. Agitációik folyamán bizonyára majd ők is tisztába jönnek az iránt, hogy ez lehetetlenség, s hogy a zsidókérdés kielégítő s végleges megoldásának mások az eszközei. De hát „Ce n'est que le premier pas qui coûte”, s a lengyelek megtették ezt az „első lépést.”

Üdvözöljük e lépésért lengyel barátainkat!

A felhívásból és az alapszabálytervezetből közöljük a következőket:

„Valamennyi középeurópai országban a legújabb időkben az izraelita néptörzs rendkívüli emelkedése észleltetett, a mely emelkedés s annak gyors fejlődése semmi arányban nem áll az izraelitáknak számbeli erejével az illető országok őslakóival szemben. Ezen tény annyival is inkább méltó a legfigyelmesebb megbirálásra, mert általában érezhetőleg kiderült az, hogy az ország népességének gazdasági elszegényedése és társadalmi feloszlása, egyenes arányban halad az izraeliták hatványozódva növekvő befolyásával a kormányokra, a törvényhozásra, a hírlapirodalomra

és a községügyre, különösen pedig az állami pénzügyekre és a pénzforgalomra.

A zsidóknak minden körülöttük levő népek fölött gyakorlott ezen folyton növekvő túlsúlya okainak tárgyilagos kutatása azon meggyőződésre vezet bennünket, hogy a zsidóság hatalma épenséggel nem ezen néptörzsnek a többi fajok fölött birt szellemi vagy kulturális túlsúlyának eredménye, hanem, hogy ezen tüne-
mény más, tisztán materiális okoktól függ, a mely okok azonban, sajnos, a zsidókérdés fejtegetésénél nagyon is kevésbé vétetnek figyelembe. A zsidókérdés azon alakban, melyben nálunk ma Lengyelországban, az osztrák tartományokban, Magyarországon, Romániában, Oroszországban és Németországban előtűnik, a következő három tényezőtől áll, a mely tényezők a zsidókérdés tulajdonképi magvát képezik:

Először, az izraelita népnek nemzetközi, minden ország és állam törvényhozásától csak látszólag függő titkos, a vallási sértetlenség leplével fedett törvényhozáson alapuló alkotmánya, a mely törvényhozás az izraelitákat a föld minden többi népei iránti ellenségességre kötelezi, és nekik a többi emberiség ellen a pénzzel mint fő fegyverrel viselendő örökös irtóháborúnak módszerét kiszabja.

Másodszor, az izraelita hitközség sajátos szerkezete, a melynek egyházi és világi főnökei a zsidók közigazgatási, magánjogi sőt büntetőjogi ügyeit is oly nagy mérvben intézik el a talmud szabványai értelmében, hogy az izraelitáknak ez által lehetővé lesz, az ország törvényhozásának csak azon rendelkezéseit megtartaniok, a melyek a zsidóság nemzeti-vallási céljaira értékesíthetők.

Harmadszor, a valamennyi állam törvényhozási közegei által követett teljes figyelmen-kívül-hagyása az izraelita nép nemzet-vallási alkotmánya fentebb említett sajátos ségeinek, a minek következménye az, hogy a modern államintézmények politikai szabadságai a zsidók által mindenütt, a más népek irányában tanúsított separatismusuk céljaira egyoldalúlag kizsákmányoltatnak, egyebekben pedig teljesen figyelmen kívül hagyatnak.

Ezen nézetekre a zsidókérdésnek Galicziában a zsidóság legbujább kifejlődésének hazájában folytatott tanulmányozásaink folytán jutottunk. Nálunk az izraelitáknak az a privilégiuma, hogy a törvényen kívül egy szigorúan elzárt szervezetet s minden többi népek iránt ellenséges jellegű államot az államban képezhetnek, a legrettenetesebb következményeket vonta maga

után. Mi lengyelek tehát a zsidókérdés sajtószereplésének különösen sokoldalú és alapos megítélésére való szomorú illetékességet magunk számára méltán igénybe vehetjük.” –

Az „Egyenjogúsítás” című társulat alapszabály tervezete értelmében, – a mely társulat a „nem praktikus” antisemita liga helyét lenne hivatva pótolni, – a társulat célja következő lenne:

„Egyenjogúsítás” cím alatt egy politikai egyesület alapíttatik, a melynek célja: minden törvényesen megengedett eszközzel, mindazon törvények, rendeletek és szabályok eltörlésére törekedni, a melyek a Mózes-vallású lakosságnak az államban jogi, társadalmi és gazdasági tekintetben elkülönzött állást engednek.

A társulat nevezetesen a következő külön célokat fogja követni:

a) Azon titok leleplezését, mely az izraeliták vallási törvényhozását körülveszi, és pedig ezen irányban hogy: állami utón a talmud legalább azon helyeinek valamely élő nyelvre leendő hiteles lefordítása eszközöltessék, a mely helyek az állami vagy tartományi törvényhozás illetékességi körébe tartozó tárgyakat érintenek, milyenek például: a magánjogi személyes viszonyok, a házasságjog, a családjog, a tulajdonjog fölötti határozmányok, továbbá az ajándékozás és végrendeletek, a szerződésjog, az örökjog, a községi jog feletti törvényes szabványok, a rabbinusoknak és az izraelita hitközségeknek világi ügyekben bírt hatáskörük iránti intézkedések, az ugyanazok által gyakorolt bíraskodás, a bíróságok előtti eskü, az izraelita lelkészek részéről kimondott kiátkozásnak anyagi következményei, a községi célokra eszközölt pénzgyűjtések fölötti – s végül az izraelitáknak a más vallásbeli lakosság irányában való társadalmi és jogi viszonyai fölötti rendelkezések.

b) A társulat törekedni fog minden, az izraeliták javára hozott törvények és rendeletek revíziójának eszközzésére, és erre azon irányban, hogy azon törvények és rendeletek az újabb, a többi felekezetek részére kiadott törvényes rendelkezésekkel Összhangzásba hozassanak, különösen pedig, a mi az izraeliták anyakönyveinek vezetését, a hadszolgálat gyakorlatát és házasságkötéseiket illetik.

c) A társulat törekedni fog a pénzkatasternek és olyatén adóreformnak létrehozására, hogy ezáltal a pénztőkének fiskális megterhelhetése lehetőleg azon mértékre emeltessék, mint ez a

fekvőségek megadóztatásánál, valamint a mezőgazdasági és ipari termelésnél is az eset.”

Így a lengyelek. Majd hiszen elválik, fogják-e a zsidók magukat ily módon „egyenjogusítani” engedni.

H a n g o k a v i d é k r ől .

– Levelek a szerkesztőhöz. –

Sáros-megye.

Az emberiség valóban nagy és forró hálával tartozik e füzetek szerkesztőjének azon nyílt, bátor és nem mindennapi erélyről tanúskodó föllépésért, mely által lehetővé lön: hogy az égető zsidókérdés nálunk is, Németország példájára, a legsürgősebb napi kérdések sorába immár fölvétetett.

A zsidókérdés Németországban egész irodalmat teremtett már s szomszédaink legelői társadalmi utón kísérlik meg e nagy horderejű s az emberiségre oly nagy fontosságú kérdés megoldását; de alapos reményünk van, hogy a német törvényhozás, engedve a mindinkább hangosabban nyilvánuló közvéleménynek, nemsokára szinte kénytelen lesz e kérdéssel behatóan foglalkozni s a keresztény társadalmat egy veszélyes kasztnak, – mely államot képez az államban – bűnös üzelmei, zsarolásai és halatlan pénzszojájától megmenteni.

Elérkezett tehát az idő, melyben nekünk is magyaroknak, – kik eddig a zsidó invázió által hazai viszonyainkban rejlő több rendbeli okonál fogva legtöbbet szenvedtünk, – sorakoznunk s a minket fenyegető zsidóár ellen tömör phalanxot emelnünk kell, hogy így megbonthatlan egyetértésünk s törhetlen összetartásunk által a kosmopolitikus s Parisban székelő „Alliance israélite” vétkes üzelmeit s viláгурalomról szőtt terveit megsemmisítsük, s ez által az anyagi és erkölcsi tönk szélére juttatott családjainkat, véreinket és drága magyar nemzetünket a leggyászosabb, mert dicstelen bukástól megmenteni iparkodjunk.

Oly időket élünk, melyekben az állam egyetlen tényezője sem képes magát azon hatalmas, de kárhuzatos befolyás alól emancipálni, melyet reá a zsidóság ez időszakos viláгурalma „vis major”-ként gyakorol.

A törvényhozás termében hangos nevetésre sőt „hahotára” fakadnak az érdemes s az álhumanismustól saturait honatyák, valahányszor egynémely, drága nemzete javát szíven hordozó képviselő azon félelmetes, a nemzetet megsemmisüléssel fenyegető anyagi és erkölcsi rombolásokra utal melyeket a zsidóság bontó hatalma oly lelkismeretlenül idézett elő. És ha ezen nevetés – vagy politikai műszóval élve, – ezen „derültség” valódi okát közelebről vizsgáljuk, a legmélyebb hazafias fájdalommal tapasztaljuk, hogy nem a fejtegetett tárgy neveltséges volta,

sem a XIX. század magasztos humanismusa, de a zsidók kezeiben lévő váltóknak a lejárat idejében be nem válthatása s a meghosszabítás szükségessége ejt vala „derült” hangulatba egynémely „érdemteljes” ugyan, de fülíg eladósodott honatyát.

És valamint a törvényhozás szent falai között, úgy nyilvánul ezen titokszerű hatalom az életben is mindenütt. Az emberek öntudatlanul hódolnak neki, mert a pénz = hatalom, a pénz pedig köztudomásúlag a zsidóság telhetetlen zsebeiben halmozódott össze; összehalmozódott pedig nem munka és szorgalom által, hanem uzsora, csalárd üzletek a tudatlanság- és az anyagi nyomor- valamint a kényszerhelyzetnek lelkiismeretlen, szívtelen kizsákmányolása által.

Ezek köztudomású tények, melyek bebizonyításra nem szorulnak. Látja és érzi azokat mindenki, de egy varázsszerű hatalom fogva tart minket, hogy ezen gyalázatos zsidóbilincsekből ki ne szabadulhassunk. Az érdemdús magyar nemesi osztály, – mely e drága hazát alapítá s egy évezreden át annyi viszontagság s végveszély közepette az utókor számára föntartá, – óriási léptekkel halad a boldogtalan anyagi tönk felé s már-már a „kihalás” stádiumáig jutott el, és íme! ... ennek helyét, – de nem magasztos szerepét – a lengyel invazionális s kaftános zsidóság foglalja el... A fényes nevű ősi magyar családok a politika s a magyar történelem színpadáról le-le tűnedeznek s helyökbe a társadalmi láthatáron, újdonsült zsidó nemesek és zsidó pénzbárók bukkannak elő .... A polgári osztály, melynek kezében még egy pár évtizeddel ezelőtt az összes magyar kereskedelem öszpontosult, ma a lelkiismeretlen zsidóverseny által a kereskedés teréről teljesen és végképen leszorítva, a létért való egyenlőtlen küzdelemben már is kidőlt, és a régi solid kereskedői házak helyét idegen zsidó szédelgők foglalták el, kikről bátran lehetne kérdezni: „Qui sunt hi, et unde venerunt?!” (kik azok, és honnan jöttek?!)

Az iparos osztály adósságokba verve tovább lengeti nyomorúsággal telt életét s üzlet-tőke hiányában a zsidó uraságok rabszolgájává lőn... A földműves osztály a haszonleső s lelkiismeretlen korcsmásosok, – a szegény és nyomorult zsellérek pedig a lelketlen zsidóbirtokosok és bérlők által a legégbekiáltóbb módon zsákmányoltatnak ki. A nemzet minden osztálya veszélyben van.

Azt olvassuk mindennap a lapokban, hogy az európai pénzpiacok pénzzel és pénzértékkel elárasztvák, az az: hogy „iszonyú pénzbőség” uralkodik; holott ugyanakkor a vidéken szomorúan azt tapasztaljuk, hogy a birtokos és polgári osztály „iszonyú pénzhíányban” szenved s e miatt anyagilag tönkre megy; – a földműves osztály pedig koplal és éhezik.

Micsoda jelenség ez?!

Az, hogy a forgalomban lévő pénz és pénzérték különböző család üzleti műveletek által, mint például: „Geld für Alles” (pénz mindenért), „Nyújtunk kezét a szerencsének,” „Isten áldása Kohnuál,” „Végeladás fele áron”, „Minden ingyen, csak az előállítási költségek megtérítése fejében” és más hasonló, egy emberbarátot utálattal eltöltő szédelgések, nemkülönbben hamis bukások által minden pénz és pénzérték a zsidóság telhetetlen zsebeiben pontosult össze. És miután ezen rendszeresen űzött kifosztás anyagi törvényhozásunk hiányossága – s patriarchális

kezdetlegessége mellett a zsidóságnak reményen felül sikerült: most az ily módon összehalmozott pénzkészletüket vagy solid pénzügyintézetekben helyezik el, vagy pedig e pénzen a legnagyobb biztosságot nyújtó s legkönnyebben pénzze tehető állami értékeket s egyéb értékpapírokat vásárolják össze. És mi? mi a kiéheztetés szomorújátéka előtt állunk.

És ez a mai „pénzbőség” genesise.

Sorakozzunk tehát, mert itt egész néposztályok – sőt a nemzet léte vagy nem léte forog kérdésben.

Ne ámítsuk magunkat.

Mert ha az ingatlanságok eddigi nagymérvű kisajátításának s a magánvagyonnak a zsidókra való átruházásának egyesült erővel határt szabni nem sietünk s ezen vagyon-átruházási processus a mostani félelmetes arányokat továbbra is megtartja, sőt a mint ezt a dolog természete hozza magával, progressív módon növekszik: – a magyar nemzet, a melynek könnyelműségét, költekezési és pazarlási hajlamát a szemes zsidóságfinom ravaszsággal és minden alkalommal a leglelkiesmeretlenebbül aknázza ki, – legfőlebb fél század múlva csak két osztályból: a zsidó pénzes birtokaristokrátiából, és magyarul beszélő vagyontalan proletárokból álland, s e két osztály között idő multával hasonló viszony fejlődik ki majd, mint az, mely Hindostánban az uralkodó angolok és a szegény indusok között áll fen.

Az ezeréves állami léttel bíró magyar nemzet magán ily öngyilkosságot, végrehajtani nem képes, és épen azért ki kell tűzni hát a zászlót, a „zsidókérdés” zászlaját, mert ezen kérdés szerencsés megoldásától függ nemzetünk jövője, boldogsága, erkölcsi és anyagi jóléte.

– O.

Nógrádmegye.

Mi a zsidóság? Mi célra törekszenek a zsidók? Mily eszközöket használnak céljaik kivitelében? Mily káros kihatásai vannak törekvéseiknek? Ezen és hasonló kérdések méltánylása lehetetlen hogy figyelmet ne ébresszen a megvesztegethetlen főben, nyugodtan érező szívben.

Ha valaha, úgy különösen korunkban hozzászólást követel az ügy nemzetközi érdeke. A zsidó katekizmus szerint csakis a zsidók az emberek; és ez alapon csakis ők jogosultak a világalomra.

Ezen alapelv szerint céljaik félreismerhetlenek. A zsidók erkölcsig úgy, mint anyagilag a társadalmi rend felbontásán fáradoznak; szóval a világalomra kizárólag csakis önmagukat hiszik jogosultaknak. Tessék csak olvasni a „Talmudzsidó”-t.

Azt mondtam, hogy először erkölcsileg, azután anyagilag teszik tönkre a nemzeteket, a melyeknek testén sikerült, mint vérszopó poloskáknek helyt foglalniok. Mindkét állítást ők önmaguk tényekkel vitatják be. A maga idején saját érveikkel fogunk ellenök bizonyítani.

A „művésziesen« füttyülő zsidó a rongyok vásárlása alkalmával, a Koresmaros fuchsinos borainak kimérésekor, a pénztőzsér váltóinak kiállításán közben egyaránt ugyanazon célra törekszik; és pedig ugyanazon bűnös eszközök felhasználása mellett

Mily nemtelen, piszkos jelenetekkel találkozunk a napi életben!

Községünkben az iskolakötelezett gyermekek száma 115. A hat éves gyermekektől a haladottabb komákkal folytatva, minden lő gyermek közül 14: zsidó által felhasznált tolvaj Miképen lehet ez? A dolog nagyon egyszerű. Midőn a gondatlan szülék holmi hitvány szeszes italokért gyermekeiket a korcsmába küldik, a zsidó czukordarabok, rongy szalagok sat. kiosztogatása által felbérli őket, hogy szüleik házából, persze csak úgy titokban, búzát, kukoriczát, tojást és több eféle dolgokat csempésszenek el. Ezen esetek gyakran szoktak ismétlődni. Tény az is, hogy, ha a gyermek, például szülei szegénysége miatt, saját házukból nem vihet valamit az orgazdaskodó zsidónak, a szomszédok ólait is felkeresi, ahonnan csibék és egyéb aprójószágfélék is átvándorolnak a legbiztosabb helyre – tudniillik a zsidó konyhájára.

Ki nem látja be azt, hogy erkölcsileg úgy, mint anyagilag a legkárosabb következményei vannak az ily féle ocsmány üzelmeknek? A gyermek már hat éves korától tanulja a zsidó „paedagogus” felügyelete alatt a tolvajlást, alattomoskodást, ravaszságot. Évek múlnak és a gyermek egészen otthoniasan érzi magát bűnében. Ha felnőtt, akkor már szabadabb, ha szülei vagyonába beül, akkor már félelem nélkül hurczolja keresményét a zsidóhoz, míg otthon neje sír. Ha káros az erkölcsi hatás, ugyanolyan az anyagi is. A mesterségesen vezetett száz perczentes fogárdosság nem egy családot juttatott tönkre. Tekintsünk csak be a hivatalos árverési lajstromokba, majd minden harmadik zsidónak keresetét jelzi keresztény ellenében. Ily utakon-módokon természetes, hogy elerkölcstelenedik népünk; így kétségtelen, hogy anyagilag tönkre jut a munkás erő; így kell, hogy a zsidó meggazdagodjék.

De mit szóljunk magyar földesurainkról, hány lett már a zsidók uzsoráskodásának áldozatává! Az unokák sóhajtva tekintik őseik hajlékát, melynek nemesi címerében ma már zsidó büszkélkedik.

A leghatalmasabb tényezők egyike, a pénz ma már zsidókezekben van, alig van hivatalos állás, melybe be nem tolakodtak, újságlapokban „közvéleményeket” gyártanak; szóval elérkezettnek látják az időt, hogy viláгурalmukat valósítsák.

Tapasztalva a zsidó-működés káros kihatásait, ma már Európaszerte sorakoznak ellenök. A zsidóság elleni mozgalom most már minden nap szélesebb körben terjed és nagyobb mérveket ölt. Németországban vette kezdetét a mozgalom, érlelte ezt a romániai zsidókérdés és most már ott, hol tömegesen vannak a zsidók, mindenütt buzgalommal találkozunk, mely emanczipálni akarja a népet az „emanczipáltak” hatalma alól. A szentpétervári „Novoje Wremja” félhivatalos lap két hasáb hosszú vezércikkben hevesen kikel a zsidók ellen. A legaljasabb cselekedetek, sőt borzasztó bűntények felől is vádolja őket, és azon következtetésre jut, hogy Oroszországban a legkárosabb következményeket vonná maga után az egyenjogosítás. Ugyanazon lap erős logikával sürgeti, hogy tiltassék meg nekik falvakban élni, földbirtokot venni; az újólag betolakodó zsidók pedig utasításnak ki.

Ezen erélyes föllépésnek okai eléggé ismeretesek. Nagyon kedvező és áldásos jelenség tehát, hogy a zsidókérdés végre valahára Magyarországon is fejtegettetik. Az utókor hálás tiszrelettel fogja az indítványozó és szervező nevét emlegetni.

Somogy megye.

(Praktikus fináncz-operáció.) Az állam vagyonával, vagyis adópénzekkel jó üzletet csinálni: ahhoz senki más nem ért, mint a hazánk polgáraitól magukat elkülönző sémiták némely sөpredeke, a kiket ügyes fondorlatok szövésében semmi nemzet még felül nem múlt.

Az efféle pénzmivelethez egyéb tőkére nincsen szükség, mint egy jó adag arczátlanságra, melyben ily emberek felnevelődnek s természetük emez adományát jól hasznosítani értenek is hozzá.

A pénzügyi törvény szabályai az adófizetésre képeseket és képteleneket külön külön rovatba nem osztályozhatják, hanem a mulasztásokra kivetik a legszerényebb késedelmi kamatot, mely mellett a vagyontalanabb, vagy esetleg kárvallott adófizető halasztást nyer a tartozásai kiegyenlítéséhez megkívántató pénzösszegnek előteremtéséhez. Nem kénytelen uzsorásuk piszkos karjaiba menekülnie; mert az állam az előírt késedelmi kamattal adófizető polgárait meg nem koldusítja, ha tartozásaik kiegyenlítésére komoly törekvést tetteleg tanúsítanak.

Amde a sémita faj gazdagabbjainak némelyike a kormánynak ily engedékenységét jól tudja kiaknázni saját hasznára, s az elodázott adófizetés elmaradásával magának külön pénzforrást teremt. Erre bő világosságot vet a sok adatok közül a következő eset:

Somogy megyében még az ötvenes években szegény sorsú, utóbb nagyobb bérletekkel foglalkozó, most azonban „nagyóság” czímet bitorló B. S. nevű földbirtokos tőzsér, az uzsorakornak virágzása idején, adóját többszöri megintés nélkül kellő időben soha be nem fizette.

A község többi szegény sorsú polgárai irtózáván az adóvégrehajtástól, akkor, midőn B. S. ily hasonló ügyben nyugodt lelkiismerettel nézete a megintés elébe, az adófizetésben megszorult polgártársainak mindig hajlandó volt lelketlenül magas kamatra pénzt kölcsönözni, oly rövid időre azonban, mennyi időt a késedelmi kamattal az állam is engedményezni szokott.

B. S. bevárja a saját adójának végrehajtása előtti napot s csak ilyenkor felel meg kényszerű kötelezettségének, mi megszarolt adósainak sanyarúan beszerzett filléreiből bőven kárpótolva van.

Ily finánczoperáció bámulatra ragadhatja az illető adóközegeket, s bár e visszaélés tudomásával bírnak, mégis ennek elejét venni képtelenek, mivel ily esetekre §. §. nem léteznek.

Ily szédelgők mindig a jog terén állanak, s tul tesznek minden ministeri capacitáson.

*

Somogy megye.

(Más levelezőnk től.)

A híres Linné, ha természetrajzát ma írná, a kártékonyak közé bizonyára el nem mulasztaná a zsidó fajt is sorolni, s közte pusztításainak mérve folytán első helyre az udvari zsidót „Hofjudot” helyezné kétségtelenül. Ha sorba néznők a birtokaikból kilicítottak hosz-

szú sorát, bizonyára mellettök vagy körülöttük találnánk majd mindig a „judaeusaulicus”-t, keleti lomhaságunknak annyira megfelelő fáját.

Udvarok, papi és világi méltóságok, nagy és kis birtokosok mind szenvednek é kórbán, mind saját vérükkel táplálják és nevelik nagyra az emberiség eme nadályait. Ha fejedelmek udvari zsidót nem nélkülözhetnek, ám legyen, lássák ök a következményeket; – a papi és világi nagy urak ha azt hiszik, hogy „Hausjud”-ok útján kell gabnájukat eladni, jószágaikat, bérbé adni, regale-jogaik útján urodalmaikban könyörtelen vérszopókat a nép nyakára erőszakolni: találjanak a sok megcsalatasért, cselédjeik tervszerű megrontásaért, jószágaik elpusztításaért vigaszt azon sok „áldásban” melylyel a nép neveiket emlegeti; – ezekről mi nem szólunk. – Mi szólunk azon sok ezer magyar középbirtokosról, kik a nagyok példájára azt hiszik, az úri lét egyik feltétele a „házi zsidó.” –

Kiveszi X. zsidó az urasági korcsmát mesés magas áron. Első dolga mély hajlongások közt alázatos tiszteletét tenni az uraságnál; elmondja ennek, hogy eddig mindenki csalta; őt is arra biztatták, Ígérjen az urasági tisztnek valamit, olcsóbban jut a korcsmához; – de ő becsületes ember, sajnálta az uraságot s inkább ő nyomorog, semmint csalásban részt vegyen. Az uraság gondolkodóba esik, gyanakodni kezd régi tisztjére, nyugodt bizalma megingott: – a zsidó győzött. – Első évben a zsidó meszet olcsón állít, mesterembereket szerez, kik olyan olcsón dolgoznak, hogy belebuknak, a cselédek legkisebb kihágásait az úr megtudja, gabnájára a legjobb vevőt szerzi Iczig vagy Levi, a ténsasszonyosság lúdjai a legdrágábbak, az uraság kezd zsidájával gazdaságáról, hébe-korba családi ügyeiről bizalmasabban beszélgetni; a cselédek is észreveszik az új csilлагot, kalapot emelnek neki, csak hozzá járnak inni, ott a fülelő zsidónak elbeszélve az uraság körül tapasztaltakat; szolgálatba jutni akarók pártfogását keresik; gabna,- gyapjú,- borvásárlók először ő hozzá mennek: – a zsidó a helyzet ura.

Ez a forduló pont; ekkor dől el, nem a zsidó akaratja, hanem a benne lakó természeti ösztön minősége szerint, a benne megbízó úr sorsa, mert ha közönséges kis csalóra qualificálódik a zsidó, és megelégszik apró rebachokkal, megvesz a kanásztól egy kis kopott kukoriczát, a kocsiától zabot, a gőzgép körül a részeges gépészt addig árulja be az uraságnál, míg ellenörkép ő jut a géphez és ekkor lopott gabnájáért ő ad neki bort; ez esetben mint parasita tengődik az úr testén, szíjja, rágja, de mint alsóbb rangú féreg, egy egészséges orgauismust megölni nem képes. – Ha ellenben a házi zsidóban van „Schwung,” van vállalkozási szellem, tiszta ruhában jár, műveltebb, sok „k” nélkül beszél, a disznóhúst megeszi, a zsidókat szidja: akkor a ragadozók magasabb osztályába tartozik, „judaeus aulicus vastator” – és az őt kebelébe fogadó uraság veszve van.

„Iach bin dach wie das Kind im Hause,” így jelzi bizalmas viszonyát uraságához, kikürtöli, hogy ott ő minden, nélküle semmi sem történhetik, minden képzelhető és nem képzelhető tervekkel lép elő, mindig más nevében; ekkor már az egész házi cselédség az ő kéme, tudja mit eszik az úr, jó kedvű-e, jól aludt-e? tudósítva lesz, jött-e valami idegen, úr-e vagy zsidó, pénzt kínál „egy jó ismerősétől kamat nélkül” ép akkor, midőn az urat egy régi solid hitelezője felszólította a 6,% kamatfizetésére, melylyel megkészt, ingerli, hogy mondja fel a tartozást, ekkor lesz nyírás, ekkor aratás, ennyi bor van a pinczében, akkor könnyen kifizetheti a tartozást,

addig pedig ad „az ő ismerőse” néhány havi váltóra. Váltóra! A nagy szó ki van mondva; bizalmatlanul néz az úr a zsidóra, ez hajlongva kér e szóért bocsánatot, de „a pénz nem az övé, ismerőse sem biztosítékul kívánja a váltót, hanem hogy gyermekei vagyonát egész biztosan elhelyezve lássa, az uraság váltója néki többet érven mint a bankó; soha se lássa meg többé gyermekeit, ha rősz termés esetében a váltó akár tíz évig nem prolongáltatik. Az uraság aláírja az első váltót és veszve van.

Veszve van menthetetlenül. Hiába vannak a jó évek, a váltó váltót szül. A „Hausjud” prolongálja azokat, eleinte olcsón, aztán mind drágábban, végre sehogy sem. Az egykor hajlongó udvari zsidó már csak a szobában veszi le a kalapját, ő már többé nem a „Kind im Hause,” de mikor ő látja az utcán járni az általa megrabolt, kifosztott, tönkre tett urat, boszúsán hátat fordít és azt mondja a többi zsidónak „Da kimmt der Gaj schon wieder.”

Ez a zsidó hála! És ez így jól van. Végtelenek a zsidók zsarolásai, de még nem elviselhetlenek eléggé; –a pohár televan, de még nem csordult ki; ha ezt is elérjük: – – – a zsidókérdés meg lesz oldva.

Kanizsai.

Pestmegye. (Dabas vidéke.)

Néhány hónappal ezelőtt azt olvastam valamelyik lapban, hogy a budapesti zsidók közt egy, a magyarosodásnak ezen mondva csinált új polgárok kebelében való terjesztésére irányuló egyesület lenne keletkezőben; tehát ezen, a honpolgári jog tudatából természetesen kifolyó eszme is csak most jut eszökbe az emancipáltatásukról megalkotott végzetes törvény kelte óta lezajlott több év multával; s ezúttal sem adtak volna magukról e részben még ennyi életjelt sem, hogyha az antisemitikus mozgalom előtérbe nem hozatik. – Egyébiránt úgy látszik, hogy ezen magyarosodási szándék sem egyéb üres humbugnál, mert a valóság ezzel ellenkező tünetet mutat. F. évi július 3-án egy egész napot Budán töltöttem a császár-fürdőben; volt akkor ott kora reggeli óráktól délig összehalmozva legalább ezer zsidó, mert zsúfolásig megtöltötték a gvógyucWart és a sétányt – Épen a fent jelzett hírlapi kacsa jutván eszembe, azon teljességgel nem kellemetes fáradságot vettem magamnak, hogy folyvást közöttük járkáljak, állítólagos magyarosodásukról magamnak meggyőződést szerzendő. S mit tapasztaltam? – Azt, hogy habár ezen sereg nép, ismeretes szokása szerint, szünet nélkül beszélt egymással nem találkozott közöttük egy sem, se férfi se nő, aki egyetlen egy magyar szót ejtett volna ki száján, talán azért, mivel a mi nyelvünk kevésbé alkalmas a 120 %-os kölcsönüzetek megbeszélésére, miben a budapesti zsidóság tudvalevőleg excellal.

Avagy talán a vidéken hazafiasabb érzület, vagy épen humánusabb vagyonosodási irány észlelhető a zsidóság körében? Teljességgel nem. Ezen sorok kelte helyén évek óta figyelemmel kísérem a zsidóság életsoarának s viselt dolgainak mozzanatait s észleletemmel azon vajmi sajnos eredményre jutottam, hogy azon mintegy 400 zsidó közül, kik az itt egy-

mással szomszédos négy községet lakják s egyszersmind dominálják, 22 év lefolyása alatt maiglan nem találkozhattam olyan zsidó férfi csoporttal, a mely egymásközt hazai nyelvünket hangoztatta volna, hanem a selejtebbje használja az ő szokásos német nyelv-zagyvalékát, azok pedig, a kik a törvény által védve volt korlátlan uzsora korszakában megtollasodva urizálni szeretnének „ad normam magnatum” kizárólag a német nyelv használatát negélyezik, mitsém törődve a közönség resensusával, s minek is törődnének? Hiszen az ő moráljuk szerint az ember értéke csupán pénzkészlete szerint mérlegeltetvén, – uraz a kinek pénze van, úr pedig sok mindent engedhet meg magának büntetlenül, – valamint büntetlenül megtörténhetett az, hogy a Dabas tőszomszédságában fekvő Új-Hartyán községben egy zsidó (F–r.) boltüzletet nyitván, az ottani szorgalmas és vagyonos népet rövid 10 év leforgása alatt lelketlen uzsoráskodásával elannyira tönkre juttatta, hogy jelenleg a közel kétezer lélek által lakott Hartyán községben alig van néhány család, a mely karmai közt ne nyögne s kegyelmétől ne függene.

Ehhez hasonló eset említhető fel egy másik, szinte Dabással szomszédos községből, Gyónból is. Ezen község lakóinak dicséretes szorgalma a közelebb múlt évekig képes volt az általuk művelt föld mostohaságával dacolni. Az 1866-ik s az ezt követő több rendkívüli csapásos évek azonban, a hatványra emelt állami terhek súlyával szövetkezve, eszközölték azt, hogy a nép kénytelen volt kölcsön útján segíteni pillanatnyi szükségén, s akadt Gyónon egy nyájas zsidóné (özv. G–r G–rné), aki a kölcsönüzlet megkötését nagyon könnyűvé tette a roszat nem gyanító szegény megszorult embereknek, azt mondva nekik, hogy ő nem kíván több kamatot, csak 1 krt minden forint után hetenként, – s ha ezt sem tudnák pontosan fizetni, hát náluk maradhat a tőkével együtt a kamat is akár két évig, akkor aztán egyszerre összeszámoland adósaival. Ily nyájas biztatás azon jó (!) tanácscsal lett fűszerezve, hogy a szegény jóhiszemű félrevezetettek ne is tudassák mással ezen kölcsönüzletet, nehogy az további hitelüket gyöngítse. Így telt el pár év, a kölcsön visszafizetésére szorított adósok csak akkor látták, hogy az általuk 2-3 év előtt felvett 50 frtból 200 frt lett, minek visszafizetésére képtelenek lévén bopöröltettek, szánandó helyzetük tehát a per tetemes költségei által is súlyosodván, odajutottak, hogy jelenleg a legszolidabb jó nép által lakott Gyón község közrendű népének nagy része az 52%-kos lelketlen kölcsönnel szédelő özv. G. G.-né kegyelmétől függ, s azt bármely perczen exequáltathatja s részben már exequáltatta is. És hasztalan vigasztalnánk magunkat azzal, mintha a zsidóságnak népünk létjogát aláásó illetén combinait lidércnyomása csak szórványosan fordulna elő; mert ha ez irányban szerzendő tapasztalatok gyűjtése végett szemle-utat tennénk országszerte, a helyzetnek ilyen sötét képe tárulna élénkbe a legtöbb megyében, azon aggasztó állapottal bővítve, hogy a falusi korcsmákat is most már majdnem kivétel nélkül zsidók tartják bérben, a melyekben a hiszékeny köznépnek a kétszeres sőt háromszoros kréta rovására hitel nyújtatván, ez által annak körében egy részről a sok bűnre és tétlenségre vezető iszákosság terjed ijesztő mérvben; más részt ezen mód által a köznép legkényelmesebben puhíttatik meg arra nézve, hogy fáradsággal megtakarított vagyonkájával a zsidó korcsmárost könnyű szerrel gazdaggá, önönmagát pedig koldussá tegye.

Ezen rettenetes helyzetet tudja s látja mindenki; annál megbocsáthatlanabb, hogy a kormány és a törvényhozás közönnnyel fordul el tőle, az időszaki sajtó pedig agyonhallgatja; – a rendőrség kárhoztatja ugyan, de áttall felőle tudomást venni; de még a zsidók határtalan uzsoraköveteléseinek áldozatai sem igen mernek ellene feljajdulni, nehogy talmudista hitelezők által létezhetőségüknek végső fonálszálától is bármely tetszés szerinti pillanatban megfosztassanak, — a cultus-minister úr pedig akkor, midőn az antisemitikus havi folyóirat szerkesztője az égetővé váló zsidókérdést az országgyűlésen mondott monumentális beszédével szőnyegre hozta, jónak látta azt afféle akadémikus essay-nek jelezni, a melynek úgymond sem jelenben nincsen, sem jövőben nem leend egyéb eredménye, mint csak az, hogy elmondattott. Ezzel szemben elvitázhatlan tény az, hogy az 1867. évi XVII., és az 1868. évi XXXI. törvényczikkek, törvényhozásunknak az ország múltját, foglalkozását, népességi és pénzforgalmi viszonyait számba nem vevő, mondhatnók sajnosán könnyelmű alkotásainak paizsa alatt, az ország történelmi múltja iránt egyáltalán nem érdeklődő, tehát annak jövőben lehető felvirágozásáért sem lelkesedhető s egyenjogúsításuk kimondása óta is a magyarosodásra legcsekélyebb hajlamot sem tanúsító teljesen német szellemű zsidóság tervszerűleg oda irányozza törekvését, hogy az ország törzslakóit az ethica határain túlcsapongó kártékony üzelmeivel, saját előnyére szegénynyé, ez által önmagától közvetve vagy közvetlenül függővé s illetően tehetetlenségében c hazának megvédésére a könnyen bekövetkehető válság idejében merőben képtelenné tegye s ezzel Magyarországot, a mely hajdan Nyugat-Európának az akkor rettegett ozmán hatalom dúlásai ellen négy századon keresztül védpaizsul szolgált, — Zsidóországgá idomítsa át.

Néhány évtized óta sok minden meglepetéseknek voltunk már tanúi; minél több megtörténről el lehet mondani azt, hogy „omnia jam fiunt, fieri quod posse negabam” ; fajunk iránt táplált jó elővéleményünk alapján azonban azt lehetetlennek kell tartanunk, hogy a magyar nemzet kebelében általános erős közszellem ne verjen erős gyökeret, a zsidóság részéről létalapja, tehát fenmaradhatása ellen irányult romboló törekvések ellenében, a mely közszellem elmaradhatlanul eszközöndi azt, hogy a zsidók egyenjogúsításáról sajátszerű viszonyaink számba vétele s minden jogfentartás nélkül legszélesebb alapra fektetve alkotott törvényczikk minél előbb revisió alá vétetvén, a fent jelzett viszonyaink által hangosan követelt korlátok közé szorítassék. Csak a merev elmélet s ábrándokban élő nem akarja tudni, — csak az absolut lelki vaksággal sújtott nem képes látni, csak a zsidóknak lekötelezett szegény számandó áldozat nem meri elismerni azon valóságot, hogy a zsidóság által üzött általános szédelgés és nemzeti jellegünkkel, szokásainkkal, hitelveinkkel legyen az bármelyik keresztény felekezet, — homlokegyenest ellenkező s még ezen felül provocatív modorban nyilvánult elszigetelt állás miatt mindenképen jogosult indignatio s egyszersmind teljesen indokolt aggodalom, táj- és nyelvkülönbség nélkül átrezgi az egész országot mindén irányban. Ha igaz, — valaminthogy megdönthetlenül igaz azon tétel, mely szerint: „A nép szava Isten szava,” — a mely előtt fejet kell hajtunk úgy Magyarországon a zsidókérdés gyökeres szabályozása el nem maradhat, sőt tanácsos is ennek mielőbb foganatba vétele.

Minthogy pedig a zsidókérdés szabályozásához vezető útnak egyengetésére első vonalban ezen antisemitikus havi folyóirat van hivatva: őszinte örömmel üdvözli annak keletkezését minden igaz hazafi, mert annak élén oly férfiú áll, kit nem törpe önzés és szenvedély, hanem higgadtan megérlelt hazafiúi tiszta meggyőződés kalauzol elhatározásában. Ilyen törekvésnek kiránt, hazánkra nézve pedig már vitális érdekűvé vált eredménye el nem maradhat.

O

Trencsénmegye. (Felső vidék.)

Megyénk felső részén a jó termés daczára az ínség már a jövő évkezdetén elmaradhatlan; mert a köznépnek csaknem egész termése és szerzeménye a zsidókhoz vándorol. A múlt télen s tavaszkor kölcsönzött gabonát s burgonyát most három- sőt négyszeresen vissza kell adniok; pedig a visszafizetés módját tekintve, ez szorosan véve nem is nevezhető uzsorának; például az árpának a mérőjét a hitelező rendszer 5 frtba számította, most pedig a megtérítendő csak 1 frt 60 – 1 frt 80 krig fogadja el. A szegény embernek pénze nem lévén, kénytelen adósságát gabonával törleszteni.

A mi csekély terméséből marad, azt sietve a vásárra viszi s minden áron eladja, hogy a már nagyon szükségelt egynéhány forintra szert tessen. A vevők annyit adnak a gabonáért, hogy azonnal nagy nyereségre számíthatnak, így népünk kétszeresen szenved s már a tél kezdetén éhezni fog. A keresztény szeretet gondoskodják aztán a szegényekről; a zsidóknak pedig az ínség bő aratásra, jó „Geschäft”-ekre és számos oxeutióra nyújt kilátást.

I. K.

Trencsénmegye.

(Más levelezőnktől.)

Videant consules. Mennyire képes három évtized alatt az emancipált zsidóság egy erőteljes és aránylag jómódú népet lelkileg s testileg elnyomorítani: annak élő példái Trencsénmegye számos faluiban észlelhetők. 1848. előtt ha a falutól 3-4 ujonezot követeltek, az illető faluk birái „point d'honneur”-nek tekintették ötször annyi, mind gránátosnak való legényt az assentáló comissionak bemutatni: – „méltóztassék választani!” – S most alig találni katonának alkalmasat. Ha ennek okát az öregektől kérdezzük, azt kapjuk feleletül: „Uram, az éhség, a nehéz munka, a melyre már a 6 éves gyermek kényszerítettik; a zsidó kiszopja még a csontvelőnket is, már csak annak számára éhezve dolgozunk.”

Majd meglátjuk, a most annyira kürtölt zsidóhazafiság veszedelem idején mikép fogja héber „vitézei” által helyettesíteni egykori bajnokainkat, alkalmasint lesz „Ausgleich”.

A zsidóvagyon szaporodására nézve az ide mellékelt virilista névsor nem mérvadó, mert a földbirtok még csak igen csekély részét képezi a zsidók vagyonának, pénzükkel úgy manipulálnak, hogy ennek megadóztatását lehetőleg kikerüljék. A keresztény virilistáknak száma évenként csökken, pusztulnak mint egy átok alatt.

A köznépen pedig már segíteni sem lehet; ha a zsidók érdeke ezt nem tiltaná, a kisbirtok 80%-kát dobra üttethetnék.

A trencsénmegyei virilistáknak az 1880-ik évre egybeállított névsora összesen 248 virilistát mutat fel. Ezek közül 80, tehát az összes virilistáknak már egy harmada: zsidó. A zsidó virilisták névsora, fizetett adójuk kitüntetése mellett, a következő:

1. Popper Lipót 29255 frt 56 kr. adó után. 2. Schlesinger Jakab 732 frt 7 kr 3. Pollák Samu 685 frt 52 kr. 4. Tauber Salamon 680 frt 89 kr. 5. Roth Jakab 673 frt 90 kr. 6. Sohlesinger Armin 617 frt 70 kr. 7. Grün Károly 600 frt 8 Kuffler Rezső 484 frt 54 kr 9. Singer Jakab 484 frt 21 kr. 10. Roth Salamon 462 frt 57 kr. 11. Roth Márk 439 frt 35 kr. 12. Kuffler Dávid 433 frt 80 kr. 13. Altmann Jakab 375 frt 39 kr. 14. Schlesinger Salamon 374 frt 43 kr. 15. Bauer Lipót 360 frt 65 kr. 16. Grosz József 334 frt 50 kr. 17. Kraut Salamon 326 frt 90 kr. 18. Engel Mór 294 frt 30 kr. 19. Sohlesinger Samu 291 frt 67 kr. 20. Richenbaum Illés 291 frt 52 kr. 21. Freiburger Henrik 276 frt 72 kr. 22. Schlesinger Jakab 266 frt 70 kr. 23. Weisz Jakab 265 frt 7 kr. 24. Kácser Henrik 263 frt 25 kr. 25. Kácser Sándor 263 frt 25 kr. 26. Kácser Miksa 263 frt 25 kr. 27. Spitz József 253 frt 79 kr. 28. Roth Salamon 240 frt 21 kr. 29. Schlesinger Lipót 224 frt 36 kr 30. Eichenwald Manó 223 frt 27 kr. 31. Lövenbein Manó 218 frt 13 kr. 32. Lövenbein József 218 frt 13 kr. 33. Flachs Lipót 214 frt 47 kr. 34. London József 211 frt 21 kr. 35. Heller Mór 209 frt 39 kr. 36. Mirmorstein Mór 205 frt 39 kr. 37. Tauber József 191 frt 58 kr. 38. Hoffmann József 186 frt 49 kr. 39. Szusz Adolf 183 frt 52 kr. 40. Engel Adolf 182 frt 88 kr. 41. Singer Fülöp 176 frt 71 kr. 42. Gertler Mór 169 frt 97 kr. 43. Schlesinger József 168 frt 43 kr. 44. Sohlesinger Sándor 168 frt 43 kr. 45. Schlesinger Armin 168 frt 43 kr. 46. Kugel Salamon 168 frt 11 kr. 47. Stern Ádám 164 frt 96 kr. 48. Waldapfel Imre 161 frt 99 kr. 49. Porjesz Jakab 155 frt 50. Grosz Manó 154 frt 67 kr, 51. Waldapfel Lipót 152 frt 70 kr. 52. Kohu Dávid 151 frt 41 kr. 53. Gross Adolf 150 frt 3 kr. 54. Haasz Lipót 150 frt. 55. Munk Ignác 149 frt 56 kr 56. Haasz Zsigmond 148 frt 50 kr. 57. Emanuel József 147 frt 37 kr. 58. Mahrer Miksa 146 frt 48 kr. 59. Kohn Adolf 146 frt 42 kr, 60. Roth Samu 145 frt 64 kr. 61. Weiner Si mon 145 frt 39 kr. 62. Braun Jakab 144 frt 79 kr 63. Tauber Mihály 144 frt 62 kr. 64. Scheibner Lipót 144 frt 20 kr. 65. Popper Ignác 141 frt 62 kr. 66. Rosenheim Ignác 140 frt 62 kr 67. Schwarz Ferenc 138 frt 87 kr 68. Weisz Jakab 137 78 kr. Weisz Dávid 132 frt 73 kr, 70. Folkmann Samu 134 fr 29 kr. Taubner Salomon 130 frt 27 kr. 72. Singer Simon 128 frt. 37 kr, Leimdörfer Ármin 127 frt 79 kr, 74. Tauszk József 126 frt 45 kr. 75. Lord Moncz 125 frt 81 kr 76. Krausz Móricz 123 frt 37 kr 77. Neumann Armin 121 frt 97 kr. 78. Deutsch Ignác 120 frt. 57 kr. 79. Adler József 120 frt 62 kr. 80. Epstein Samu 119 frt 87 kr.

Vasmegeye. (Szt Gotthárdvidéke.)

Mióta a magjai közönség tudomást szerzett a képviselő ur szerkesztése alatt megjelent antisemitikus folyóiratról, sokan vagyunk, kik önt e nehéz, de már elodázhatlanná vált töretlen utón lelkesült hazafiúi örömmel üdvözlük. A méregfák, melyek honunk termékeny talaján s túlságos nagylelkűségünk folytán rövid évek után gomba módra elszaporodtak, már az egekig kezdenek nőni; s mégis, t. szerkesztő úron kívül, alig akadt mindeddig valaki, ki e veszélyes fáknek gyökerei ellen akár csak fel is emelné a fejszét.

Pedig mennyire itt volna már az idő, hogy a haza sorsán aggódó honfiak ajkai megszólaljanak. A zsidóság által szakadatlan sorban, éjjel s nappal szótt s forralt alantias üzelmek következtében sokakban már annyira eltompult a becsület, hogy a vérig sértő gazságokban se akar felismerni bünt. Illusztrációul azoknak, kit talán túlságos vérmességben vélnék kereshetni ily állításom alapját: szolgáljon a következő épületes eset.

Nemsokkal ezelőtt Schw. A. k... falvi érdemes izraelita kereskedő, H. E. vidékszerte jól ismert pénzkereskedő (hogy azt ne kelljen mondanom: uzsorás) által egy 600 frtos váltó nyomán üzöbe vétetett. Ennek folytán az árverés, mint mondják, per sundám-buudám hamarosan megejtetett. L. H. mint az említett és „szánalomra méltó” kereskedő nejének fivére, megvett a boltban mindent az utolsó szegig; de a vétel után egy pénztári írnoctól még soha nem tapasztalt generositással visszaajándékozott ismét mindent az „örületig szeretett,” nővérnek. A kereskedelmi czímtábla Schw. A. helyett rögtön Schw. M.-et mutatott, jeléül annak, miszerint helyén van minden, s hogy a petróleumtól aromatizált díszes falusi boltba büntetlenül vásárolhat újra bárki is. Bámulni is kellett volna még a világnak azon, hogy egy izraelita szívében mily hihetetlennek látszó áldozatra nem képes a testvéri szeretet. Bizony bámultak volna is, ha a kerületi járásbíró még jóidőben meg nem jelenik s ki nem jelenti szaporán, miszerint az új czímtábláról leolvasható „tesvéri szeretetnek” tulajdonképen értelme nem más mint c s a l á s.

Schw. A. ugyanis bevett szokás szerint és többször ismételt esetekben tetemes bevásárlásokat volt szerencsés eszközölhetni csupán becsületes szakállára a bécsi kereskedőknél, s azután mint igazi izraelita s hozzá még „jó hazafi” csak nem akarhatta, hogy az elárusítás után begyült pénz az erszény fenekéről, a haza határain túl fekvő Bécs városába vándoroljon. Azért kellett ötét H. E.-nek, mint kinek különben a hivatalos bevallás szerint egy árva krajczárral se tartozott – a 600 frtos „Wechsl”-vel üldözni, sőt becsületes fejére még az ármányos executiót is zúdítani; azért kellett a „páratlan” fivérnek meghozni a soha nem tapasztalt áldozatot, melynek súlyától szép göndör hajzatának természetesen egyetlen szála sem lapult meg.

Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz a törvény szigorú fóruma előtt ő dicső” jutalma? Kíváncsi voltam arra is, hogy mit szólnak hozzá a becsületes emberek?

Ez érdemben szóba ereszkedtem egy ügyvéddel... „Szegény L. H. – lett a válasz – ugyan sajnálom. E kísérlet után most elvesztette állását, a mi ránézve annyival is sajnósabb, mivel egy más pénzintézetnél épen most nyílt biztos kilátása 900 frtos hivatalra.”

„Uram — az Istenért, — felelém — mondja csak, hogyan lehet sajnálkozni a felett, ha a pénztárnál elveszti állását, és elüttetik egy ily még befolyásosabb állástól olyan L. H.-féle egyén, ki ily furfangos csálásra is kész?”

„Ugyan csak ne tessék oly szerfelett szigorú lenni,” — volt a válasz. — Az ily szükség-követelte műveletek oly közönségessekké váltak ma nap már, hogy miattuk elítélni valakit nem szokás. Amit L. H. úr elkövetett, azt elkövették előtte már sokan, anélkül, hogy a közélet terén a becstelenség vádját lehetne ellenük emelni.”

Ilyenek az idők! Ilyenek az emberek! Bámulom valóban korunk előrerohant bölcséletét! — Ilyen auspiciumok mellett ragadott t. szerkesztő úr a veszélyeztetett nemzeti becsület védelmére fegyvert; — — lesz ellen elég!... De hitem szerint a nagy közönség köréből szintén fognak találkozni, még pedig sokan, kik nem ismerve a piszkos érdeket, nem érezve tagjaikon a nemzetirtó uzsora békóit: lelkesülten fognak sorakozni azon zászló alá, melynek elővitele mellett ön megkezdte már ama harcot, a melynek mozzanataiból igen sokat fog a részrelajhatlan történelem, könyvébe ékes betűkkel feljegyezni.

L — i.

Arad.

Midőn a „12 röpirat” című folyóirat megindult, végre a közönség nem-zsidó része is nyert oly tért, mely számára nyitva áll, midőn a zsidók napirenden levő üzelmei ellen felszólal, és azokat a megérdemelt pellengérré állítja. Üdvözlét a bátor bajnoknak, ki nem törődve elleneinek gúnyával és minősíthetlen támadásaival, az erkölcsi igazság dicső e isméjének zászló vivőjekép, nyílt sisakkal üzen hadat a haza fekélyét képező zsidóságnak!

Mindaz, ami az említett L. füzetben a zsidóságról mondatott, Arad viszonyaira is alkalmazást talál. Itt is (úgy mint az egész országban) ők terjesztik a két „nemzeti” főbünt, t. i. a demoralizációt és germanizációt, és ezeknek kapcsában mindazon egyéb bűnöket, melyek e szerencsétlen hazát a pusztulás útjára vezették.

Háromezer körül áll az aradi lakosságnak zsidó lélekszáma és huszonkilenczezer a nemzsidóké. De azoknak kezeiben van a város kereskedelme, sajtója és — szégyennel vallom be, — befolyása. Mert a zsidó pénz, a zsidó hízélgés és a zsidó „pezs gö” igen sok esetben elszédíti a gojoknak fejét, és nincs ügy, nincs vállalat, nincs tér, melyet maguknak megszerezni nem tudnának, s mindezt korántsem oly utakon melyeket a tisztesség vesz körül. A város és a megye legszebb családjait tették már tönkre, s a nagy fogások után most következnek a vékonyabbak: rákerítették a sort a közép- és kisbirtokos osztályra, mely tehetetlenül vergődik ördögi körmeik között. — Társalgási és üzleti nyelvük a német, szívük Bécs felé repes; — iskoláik a tanügy szégyenfeltjai, azon séparatismusnál fogva hogy a kitűnő városi iskolákat minden kritikán alul álló felekezeti iskola, k előnyére mellőzik; — fellépésük követelő és szemtelen, mintha e város, minden ami abban létezik, az övék volna már,

– sa nyomor, melybe egykor gazdag volt városunkat süllyesztették, szomorú illusztráció az emancipate idétlen művéhez.

Ezúttal e város ós vidók zsidóügyi helyzetéről csak általánosságban szóllottam, – jövő levelemben arról részletesebben fogok megemlékezni.

F.

Nagyvárad.

(Az új l i g a.) Nagy a harag Izraelben, nagy a rémulés a Talmud bokherei között, az egész Nagyvárad csupa lótás-futásból áll. Itt a göttin-gai egyetem tudora, Wohl Károly, amott Laszky Ármin papir-, író- és rajz-szerkeskedő, emitt Hefryesi Márton országgyűlési képviselő, arra dr. Báttaszéky Lajos ... b.-csabai szerkesztő, majd Ullmann Izidor tal-mudista tudós kereskedő, végre Dús ... újságíró kutatják a könyveket a Kagal, a talmud mondatai, a zsidók reformációja érdekében, s e tanulásnak eredménye az újabbkori zsidó-keresztény vagy keresztény-zsidó liga.

Mit tartsunk ezen újabbkori ligáról?

Azt, hogy az úzás mestersége nagyon szép tudomány, és akik úznak, gyakran megijednek, ilyenkor szalmaszálat keresnek, bele kapaszkodnak, pedig tudják, hogy az épen úgy nem menti meg őket, mint Mik-lós Istvánt meg nem mentette az a hírneves interpelláció.

Mit akar ezen új liga?

Kérem, semmi mást, mint a zsidók „reformációját” keresztül-kasul emlegetni, dicsérni. ... azokat, kikhez nem vonzódnak ..... Mert tudják ők azt, hogy a zsidóságot reformálni nem lehet.

Amit látsz rajta, az csak külmáz hiányzik a belsőség, az igazi ro-konszenv a keresztények iránt.

Hol akarják kezdeni a reformálást?

Azon irodalmi működésnél, amit eddig kifejtettek.....

A „reformatio” tehát komolyan kezdetét veszi.

De míg így a mária-pócsi búcsú mintájára a zsidó-kántálással fog-lalkoznak, nem veszik észre a zsidó társadalmat, mely nem tud és nem akar qssimilálódni.

Nézzétek meg a zsidót társadalmi életében belül a ház küszöbén.

A gyermek nem a tudományokat, nem a testvéri szeretetet, hanem az általános emberiségi és társadalmi tanoktól elütő vallási elveket tanulja meg, a melyekben írva vagyon, hogy az isten választott népének minden szabad.

Az a nyelv, melyen tanulását kezdi, nem a kulturális nyelvek közé tartozik, rontott német az zsidó jargonnal, a melyen magát, hazafias érzülete szerint, kifejezni más ember fiának nem lehet.

Az ősi hit és vallástan, ez az elfogadott ősi nyelv a zsidóságot refor-málhatlanná teszi.

Életmód és szokások a legkülönbözőbb fajokat egyenlíthetik ki, de el is távolíthatják.

És épen itt a zsidóságnál ki ne látná naponta a keresztény eszmék-vel való összeférhetlenséget?!

Az ókori tudományok, vallási tanítások eltilták őket a sertéshús-evéstől, már a biblia szerint is a fokhagyma és vereshagyma után áhítottak a pusztában; ez az őskori szokás megmaradt náluk máig is, miáltal épen úgy mint a négerek Amerikában, még kiállhatlan büzt is terjesztgetnek.

Isten e választott népe már szaga által is különvállik a keresztény társadalomtól.

Mózes jártas volt a gyógytudományban, azért tiltá meg népének a sertéshús-evést keleten; de a talmud tanítói a legéjszakibb részből is keletet formálnak s ősi szokásaikat folytatják mindenütt.

Ahol a zsidó nem ragaszkodik ősi szokásaihoz, ott kosmopolita.

Gyermekeit első sorban arra tanítja, hogy zsidó – tehát nemzetiség – legyen és hogyha látja, hogy ezzel még sem halad sokra, világpolgárrá neveli. Miért van az, hogy a zsidó bármelyik országba menjen, otthon találja magát? A magyarországi zsidóság épen úgy otthon van Németországban mint Arábiában, Parisban, mint Pekingben! Ezt akarják az új liga emberei magyarrá tenni!

Előbb lehet a nyúl oroszlán, mint a zsidó magyar.

Kérdezd meg a zsidót, tudja-e: mi a haza? – Ismeri-e ezen eszmét, ezen fogalmat, melyért úgy lelkesülnek a liga tagjai! – Nem, nincs szava reá; ha pedig szava nincs, úgy fogalma sem lehet.

Egyért érez, Zsidó-országért, de ezt is csak úgy, hogy minden ország az ő hatalma alá kerüljön.

Kell-e még egyéb is?

Ott vannak a magyarországi szabadkőműves páholyok, melyekben csak kosmopolitást tanulnak az emberek, ezeknek tagjai jobbára zsidókból és bukott keresztényekből állanak, kiket a kölcsönösség eszméje vezet ugyanegy ólba.

Sokkal többet vétettek hazánk ellen e páholyok, minthogy ne zsidók és bukott keresztények alkották volna.

Jót is tesznek, de csak azért, hogy külsőleg látszassék valami szín, míg belül a kosmopolitismus és a zsidóság dédelgetése az uralkodó. Alig van páholy, melyben nem németül tartatnának az éjjeli felolvasások, vagy ne a francia eszméknek hódolnának; mert a zsidó, ha nem épen német is, lehet francia, csak nem magyar.

Ezért dédelgetitek őket nagyváradiak! Ezért alkottok ligát ti zsidó keresztények! – Hát csak folytassátok!

I.

